

Pop Rock & Show

Anul III nr. 4 102 ianuarie 1993 ★ 16 pagini 40 lei

CRONICĂ

NAZARETH JUNELE DE LA BILLY RANKIN NAZARETH Pantera

- Fotocronică de culise
- Fotocronică de culise
- Fotocronică de culise
- Fotocronică de culise
- Fotocronică de culise

si autografe pentru voi
si autografe pentru voi
si autografe pentru voi
si autografe pentru voi
si autografe pentru voi

Foto: Laurențiu Gâlcă

★ Polifonia e pe faza ★ Pagini din istoria rock-ului
★ GENESIS ★ Sperante britanice - Rachel a Breakdown
★ A patruns în topuri pe neanuntate: Tasmin Archer
★ Jazz si video-film ★ SECRETELE NUMERELOR (un
serial unic) ★ Radio Contact si Radio Cluj ramîn cu
noi ★ Raspundem daca sîntem în stare ★

"ROCKER" NR. 15

Din partea colegului **Doru Ionescu** am primit (pot spune pentru prima oară) numărul cald al revistei. Are 16 pagini și conține materiale despre Pestilence, Frank Zappa, Whitesnake, un dicționar rock și altele. Prezentare grafică de notă maximă și perspective frumoase pe viitor (dacă va funcționa cu regularitate lunară). Lectură plăcută!

La Petroșani, ediția a IX-a la

GALA DISCO - TOP 1992

Casa de Cultură a Sindicatelor Petroșani, discoteca "Vox Montis" din acest lăcaș al culturii Văii Jiului, a fost (pe 20 dec. '92) gazda unei manifestări intrate în tradiția locului.

Prima ediție a avut loc în 1984, când melomanii din Petroșani au desemnat ca piesa anului "Acapulco" cu Ricchi E Poveri.

La ultima ediție, prin scrisori și taloane de concurs, piesa anului '92 a fost desemnată "It's My Life"

15 ani la microfonul discotecii: **Genu Tuțu (Petroșani)**

cu Dr. Alban.

Ciștigătorul concursului (cel care a indicat ordinea exactă a primelor cinci piese ale anului) a fost studentul Universității Tehnice Petroșani, Daniel Deneș (18 ani), care a intrat în posesia sumei de 10.000 lei. A fost aleasă și o "Miss Disco Top", Simona Popa (16 ani). Sponsorii Galei au fost firmele "DMV-bar Faliment" din Petroșani și "Orient" din Petrița. Invitații speciali ai serii au fost prezentatorul Florin Silviu Ursulescu de la Radio România Tineret și solista Mădălina Manolache, ciștigătoarea locului III la ultima ediție a Festivalului "Cintecul Adâncului".

A doua chestiune muzicală ar fi aceea că la mijlocul lui ianuarie a.c. am împlinit 15 ani de prezență la microfonul discotecii.

Este o chestiune sentimentală, mai ales că privind totul retrospectiv, îmi apare în filmul imaginilor și prezența la microfon (alături de mai multe nume) și Andrei Partoș (la Costinești și Piriul Rece...)

Genu Tuțu

ELECTRONIC și-au găsit adăpost la EMI după ce Factory Records au falimentat. Johnny Marr și Bernard Sumner (de la New Order) nu par a se pregăti pentru un disc sub numele de Electronic. Marr este prins în activitatea trupei The The, iar colegul său este implicat în apariția multasteptatului L.P. cu New Order.

LIVING COLOUR vor cânta pe 11 februarie la Marquee Club (biletele costă 8,5 lire sterline). Metal-funk-ul american debutează live cu noul basist Doug Wimbish, care a declarat că nu va pleca de la The Rolling Stones, cum se zvonește. Viitorul album al trupei, "Stain" este prefațat de single-ul "Leave It Alone".

NOMINALIZAȚII PENTRU GRAMMY sunt în fierbere. Festivitatea va avea loc la 24 februarie la Los Angeles. Eric Clapton figurează la 9 categorii. Categoria "Best Alternative Music Album" este dominată de britanici prin Morrissey, The Cure, XTC. Ei vor candida contra lui Tom Waits și The B 52's. La "The Best New Artist" apare Arrested Development, Sophie B. Hawkins, Billy Ray Cyrus, Kris Kross, Jon Secada. La "Best Rap Solo" propușii sunt Hammer, LL Cool J, Marcy Mark, Queen Latifah și Sir Mix-A-Lot. Cea mai dură categorie, așa cum e și firească, este "Best Hard Rock Performance" în cadrul căreia se vor lupta pentru voturi Nirvana, Guns N'Roses, Red Hot Chili Peppers, Pearl Jam, Faith No More și Alice In Chains. E clar că vom reveni la acest subiect!

G E O R G E HARRISON a primit cea mai importantă distincție de onoare din partea revistei americane "Billboard". Este vorba de prima acordare a unui "Century Award" convenit pentru întreaga activitate creativă a unui artist.

JACQUES DUTRONC a revenit la muzică după o serie de experimente cinematografice. La Casino din Paris (1000 de locuri) a susținut concerte timp de 4 săptămâni cu casa închisă. Între timp fosta sa casă de discuri "Disques Vogue" a lansat o culegere cu toate melodiile sale din perioada 1966-76. Dutronc lucrează și la un nou disc pentru Sony Music. Anul acesta va fi adus în magazinele franceze.

STONE ROSES din nou

chemați în instanță (aflăm din "Rock & Folk" din februarie 1993). De astă dată de către fostul impresar Gareth Evans. El solicită peste un milion de franci de la clienții săi dinainte. Acest nou episod judiciar nu va afecta totuși apariția noului L.P. produs de Greffen și anunțat cu mare timiditate.

IZZY STRADLIN INTRANSIGENT. El n-a apreciat remarcile legate de chestiuni mercantile făcute de Ginger, liderul grupului Wildhearts care cânta în deschiderea concertelor sale, din Anglia. După primul show, Izzy i-a făcut vînt recalcitrantului. În afară de prețul crescut al biletelor se presupune că între cei doi existau și diferende mai vechi.

CE AȘTEPTĂM DE LA PIAȚA INTERNĂ A DISCULUI? Date exacte nu deținem, dar avem o serie de promisiuni de la Nicu Alifantis, Gabriel Cotabiță, Conexiuni, Iris, Direcția 5, Rock 92 (vol 1), Altar, Elena Cîrstea, Compact ș.a. Dacă lucrurile decurg normal, până la vară sperăm să avem discurile în mînă. Poate și altele. Totul e să fim anunțați din timp pentru ca, la rîndul nostru, să vă informăm pe voi, potențialii cumpărători.

NE VOM LAUDA CU 3 VIDEO - CASETE AUTOHTONE. Prima se află în magazine (cea a grupului Phoenix), altele urmează: Alexandru Andrieș și Valeriu Sterian și Compania de Sunet. Alți curajoși nu se arată... deocamdată!

NICOS TEMISTOCLE se pregătește pentru o nouă plecare

în Olanda unde trupa sa, Redivivus, este deja cunoscută cu numele de **The Sharks**. Craiovenii vor absenta din țară între 29 aprilie și 3 august. La revenire le-ar face plăcere o sesiune studențească la Costinești. Oare se mai ocupă de muzică cineva de acolo?!

HOLOGRAFII au venit acasă și așa cum se zvonea, vor căuta un nou chitarist. Florin Ochescu preferă viața de familie. Pînă la un interviu cu membrii grupului orice informație trebuie privită sub semnul întrebării.

CAPTAIN HOLLYWOOD, un nume în fruntea topului Bravo. Cine este personajul? Dansator și "body-builder", are o sală a lui la Nürnberg (Hollywood Dance Academy) unde iau lecții C.C. Catch, La Toya Jackson și Kim Wilde, printre mulți alții. Tony Harrison (acesta este numele din acte) s-a născut la 9 august 1962 la Newark, New Jersey. Mama sa Minnie a decedat cînd Tony avea 3 ani, iar tatăl Edmond și-a părăsit copiii doi ani mai tîrziu. Erau 6 băieți și 3 fete. Tony a ajuns în Germania în căutarea succesului și banilor. După ce a devenit rapper de forță și un dansator valoros a ajuns într-un studio de înregistrări unde a "tras" piesele Soulsister, Deborah și apoi Grand Piano (primul hit de Top 10). După ce și-a terminat serviciul militar, în calitate de lider al trupei Twenty 4 Seven a compus două mari hit-uri: "I Can't Stand It" și "Are You Dreaming?". Pe atunci dansa cu Nancy Coolen, Hanks și Jacks. Cu "Rock Me" și-a început cariera solistică. Acum, pentru "More And More", Captain Hollywood a creat chiar un nou dans numit Crew Look. Cere exercițiu, nu-i ușor de învățat. Mesajul său simplu este: "Prin dans oamenii ar trebui să nvețe să iubească din nou (demonstrația pentru "crew look" este făcută de 6 dansatori profesioniști). Sub deviza "Love Peace and Unity" Căpitanul are pregătit un alt cîntec menit să-i asigure o poziție comodă în clasamente și firește una prosperă în contul bancar.

GRAND PRIX DES DECOUVERTES, acesta este titlul acordat de Radio France International grupului ciștigător la Cannes în urma "operațiunii" **ROCK A L' EST**. În cadrul emisiunii Generation 90 cele 5 grupuri (printre care și IRIS) au fost programate constant. Numele celorlalți candidați vă sunt probabil cunoscute iar rezultatul final îl aflăm tocmăi după apariția acestui număr. Presa muzicală franceză acordă spații considerabile evenimentului de la Cannes (27.01)

ALICE COOPER compune în ultima vreme noi piese împreună cu Tommy Shaw și Jack Blades de la Damn Yankees, bateristul Jimmy DeGrasso (ex Y&T, Lita Ford, Mama's Boys, Ozzy, White Lion) care între timp s-a alăturat colegilor de la ultima trupă în care activează (Suicidal Tendencies).

KIK TRACEE are un mini-album (33 de minute) intitulat Field Trip.

CONCURS • CONCURS • CONCURS

Muzica noastră în orașul (județul) vostru

Lansăm aici un concurs de jurnalistică în urma căruia vom atribui titlul de **TRIMISUL NOSTRU SPECIAL** pentru fiecare județ sau municipiu în parte. Avantaje: cel care obține primul loc în zona respectivă va beneficia de o legitimație, un abonament gratuit și plata corespunzătoare a articolelor. Condiții: talent, prezență de spirit, informații corecte, prompte despre orice eveniment pop-rock din oraș sau județ, despre

discotecii, cluburi de audiții, ș.a. Materialele să nu depășească două pagini dactilo (la două rînduri).

Concursul începe acum și durează pînă cînd "echipa trimișilor speciali" se va completa. Nu există limită de vîrstă. Pe măsură ce primim primele reportaje vom reveni cu alte precizări, dacă va fi cazul. Succes viitorilor "ziariști muzicali"!

POLIFONIA ÎN PRESA MONDIALĂ

În mai multe reviste de specialitate (ne referim la cele cu și despre benzi desenate) rubrica realizată de **Viorel Pîrligras** a fost descoperită și apreciată, fiind prima B.D. rock de la noi. Ne bucurăm pentru colegul nostru craiovean și sperăm să salte ștacheta astfel ca la un nou sondaj de opinii privind rubrica să obțină procentul maxim favorabil.

de toate **DE TOATE** de toate **DE TOATE** de toate

ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU P. R. & S.

În lumea lui Iisus și a lui Robert Hossein

Spectacolul lui Robert Hossein "Iisus era numele său" are un scop clar: acela de a implica sufletul fiecărui spectator prezent în adevărul permanent al frumuseții creștine. Și o face, prin reactualizarea - prin mijloace de comunicare cinematografică, teatrală și directă, (actor) om - om (spectator) - a unei povești care va cutremura de fiecare dată (fie chiar și numai cu ocazia Sărbătorilor) pe cei botezați creștinește: povestea

genul celei în care, de pe ecran, curtea împăratului Irod "urmărește" dansul de pe scena de teatru a dansatoarei care va revendica apoi capul lui Ioan Botezătorul, sau a celei în care Iisus, de pe scena teatrală, își numește și își cheamă discipolii care apar din public (în haine de stradă, la început) din diverse părți ale sălii publicului.

Persecuțiile discipolilor ating efectiv publicul - pentru că urmărirea acestora de către găzdi are loc prin mijlocul spectatorilor - ca și fuga de după trădare a lui Iuda. Unul din momentele de vîrf ale spectacolului îl constituie scena împărțirii celor câteva piine, pe care Iisus și discipolii le

desfășoară "în general" într-un singur decor: un peisaj de defileu muntos dominat de o stîncă - de imaginat decorul sacrificiului uman din "Dacii". Aici au loc principalele scene: botezul lui Iisus de către Ioan Botezătorul, învierea lui Lazăr, imaginea de vis și coșmar, repetată, a celor 3 eroi cu cea din mijloc a Mintuitorului.

Pausa a avut și ea momentul ei magic, pentru că la întoarcerea în sală am constatat că actorii rămăseseră tot timpul pauzei pe scena de teatru într-o atitudine de "stană de piatră" ceea ce lega în acest fel, ca atmosferă, cele două părți ale spectacolului.

Actorii francezi (necunoscuți) au transmis perfect ceea ce aveau de comunicat. Costumația era împrumutată din lumea antică (Iisus, discipolii și lumea care-l urma), din lumea feudală (gărzile cu armuri negre și curtea împărătească a lui Irod) și din lumea actuală a secolului XX, iar muzica din lumea lui Ceaikovski și din cea a țiganilor autentici (cu texte cu tot) - ceea ce ne poate da o idee despre rădăcinile și obsesiile domnului Hossein.

În ansamblu, un spectacol demn de profunzimea subiectului, din care cu greu s-ar fi putut evita sentimentul de "predică" moralizatoare datorat probabil Vocii care povestește. Grație atmosferei create, sala s-a transformat, treptat, dintr-un loc obișnuit într-unul extraordinar, unde se împlinesc lucruri neobișnuite și importante.

Dinel Tollea - muzician
duminică, 13 decembrie 1992,

(adevărată) a lui Iisus.

Sala (o jumătate de Polivalentă) plină ochi a trăit cu mare intensitate fiecare moment al spectacolului. Personajele (actorii) apăreau "ca prin minune" de pe marele ecran panoramic pe scena teatrală instalată în fața ecranului, treceau printre spectatori, ca apoi "să revină" pe ecran în scenele următoare.

De astfel, cele 3 planuri (ecranul cinematografic, scena de teatru și sala publicului) se întrepătrund mai întotdeauna. Astfel, de mare efect sînt scene de

mulțimii; miracol, pentru că cele câteva piine ajung să sature pe toată lumea. Iisus frînge o piine în două și dă bucățile unui discipol; acesta face același gest pentru cei din jur și, încet-încet, apar sumedenie de bucăți de piine împărțite tuturor celor de pe scenă, care la rîndul lor le împart spectatorilor din sală, cei care primesc împart la rîndul lor cu vecinii, astfel încît asistăm la momentul unic în care 2000 - 2500 de oameni își mestecă în același timp, într-un gest devenit sacru, bucata de piine.

Acțiunea cinematografică se

Lume nouă la Scorpions

Ralph Rieckermann din Hamburg a cîntat în Los Angeles în trupa Beyond The Blind (avînd colegi germani). Acum doi ani l-a cunoscut pe Michael Schenker în

clubul Rainbow din L.A. Acesta l-a prezentat fratelui său Rudolph, iar cînd Francis a părăsit Scorpions, Ralph a fost imediat chemat la treabă. Norocos băiat!

Gălbioara intervine și laudă

• Nu mă pot abține să nu mă bag, acum cînd mai mulți încercați să-mi luați locul. Mai întîi să vă zic cîstît că sunteți buni (și bune, se-nțelege). Nu vă pot cere să vă amintiți pînă la vară de programul de Revelation, așa încît săptămînal voi ceda din spațiul meu (m-a lovit o dărnice subită și inexplicabilă dacă mă uit în jur la consurori și frați care năvălesc pur și simplu în mass-media liberă) pentru analize

acide și la obiect a emisiunilor proaspete.

• Acum să laud programul de sîmbătă cu cele 25 de ore. Că am o serie de obiecții se subînțelege, dar pentru noi, aștia cu muzica a fost o mare bucurie. Chart Show-ul ne aduce, în sfîrșit, topul britanic în fața ochilor. Pot spune că e aproape la zi, dar nu se confundă cu cel din New Musical Express (i-am cerut lui Șefu' ultimul număr și m-am documentat). După a doua ediție voi intra în amănunte. Deocamdată numai vorbe bune pentru Jeana, Victor și Canal B (am înțeles că ei sînt cu "marfa").

Nu lăsați fetelor talentul să zacă-n voi! Puneți-l pe hîrtie. Și nu uitați să plătiți abonamentul RTV pentru primul trimestru!

Survolaj au aterizat...

... la noi cu albumul de debut, pentru care mulțumim! Cu această ocazie am aflat că melodia premiată de voi la "Rock '92" se numește "STRAZI BÎNTUITE DE NOAPTE" (autori Daniel Petre și Ilinca Dobrescu).

Ultima strofă a produs confuzia de pînă acum:
"În orașul acesta cu flori de pomană

Idioții zîmbesc și au fața umană
În orașul acesta orice poți să vinzi

Chiar și palide umbre, din umbre de-oglinzi"

P.S. Deducem astfel că supărările noastre omenești, atunci cînd sînt justificate, exprimate în scris au efect (chiar dacă întîrziat!)

Greșeli de 500 de lei

Mihai Moș din Oradea a citit primul număr din "Popcorn"-ul românesc și iată ce ne scrie: "E plin de greșeli. Patrick Swayze nu are 49 de ani, Chris Isaak nu a jucat și nici n-a cîntat în Twin Peaks, The Shamen nu le pot face concurență celor de la The KLF pentru simplul motiv că aceștia nu mai există ș.a.m.d."

Scăpări mai avem și noi, dar mult mai iertine. Să rechemăm Grupul Harakiri? Să-l reactivăm, adică?

Născuți pentru rock

28.01 - Dan Spitz (Anthrax),
29.01 - Eddie Jackson (Queensryche), Niclas Sigevall (Electric Boys); 1.02 - Jani Lane (Warrant), 4.02 - Henry Bogdan (Bad 4 Good), Alice Cooper; 5.02 - Jason Bieler (Saigon Kick), Duff McKagan (Guns N' Roses), Tommy Skeoch (Tesla)

DIN NUMĂRUL VIITOR

SERIAL NOU

Un domeniu comentat, criticat, laudat dar mai ales necunoscut va fi abordat într-un ciclu bogat în informații, discografii, curiozități adunate cu trudă de Gabi Gomboș. Titlul provizoriu este: Coșmar pe Strada Morții. Va fi vorba de thrash, death, black-metal, grindeore și altele din aceeași familie. O istorie recentă de care aveți nevoie!

Ultima oră din rockul nostru

♦ În propriul studio de sunet, despre care am mai relatat, METALCHRIST înregistrează matrița primului disc ce va include nouă titluri. Pînă acum sînt gata "Suflet zăvoit", "Dansul șobolanilor", "Arme", "Nemuritor", "Semnul omului", "Viața ca o farsă". Toți cei interesați de METALCHRIST FAN CLUB pot lua legătura (în scris) cu Cristi Dobre: Bd. Metalurgiei nr.50, Bl.R11, sc.B, et.6, ap.72, sector 4, București, sau la telefoanele 683.8131/630.33.27.

♦ Aflăm cu stupeoare că deși a fost anunțată prin toată mass-media încheierea anului 1992 și demararea lui 1993, trupa TECTONIC "nu crede în aceste zvonuri pentru că nu și-a încheiat norma de concerte pe anul abia trecut ca alte trupe de elită ale rockului autohton". Dacă zvonurile se dovedesc a fi reale totuși, atunci tinerii muzicieni bucureșteni urează tuturor (chiar dacă, cu două-trei săptămîni întîrziere) un mic plugușor thrash: "Mustă șircă, Mustă șarcă/ S-a necropit thrash-u-n bizarcă/ Thrashul dacă nu-i cîntat/ "Paranoia" l-a luat/ "Pobeda" cu patru boi/ Ia mai mînați mîi plăcîi! (aici ar fi urmat inevitabilele chiuțuri și Hăi-Hăi-uri acompaniate de biciuri, clopote, buhaiuri și chitare bass-metal). Strofa a doua zice așa: "Acum anul se-nnoiește/ și TECTONIC înfloarește/ Ale lor cîntări de soi/ Bagă spaima iar în voi". Mă rog, cu i-aș fi propus lui Liviu un alt final: "Urletele lor de viteji/ Bagă spaima în burgeji", da' merge și-așa. Așteptăm cu nerăbdare transpunerea pe note și refrenul final cu "La anu și la mulți ani!"

♦ Reprezentantul ARRANT-ului (trupă ce-a promis primul LP anul acesta), Mircea Bujoreanu Metall Marquis Of Sade transmite la început de an "tuturor colegilor de breaslă muzico-metalistă gînduri cît mai bune însoțite de tot mai multe concerte, discuri și cît mai puțini "critici de artă". Cităm: "Mă refer la degeabaștii de berărie care se ocupă cu cronica mondenă și-au fost întotdeauna o paoste pentru cei ce au de făcut ceva adevărat... Dimpotrivă, avem un gînd bun pentru toți acei care pun suflet și promovează această muzică în presă, la posturile de radio și TV uneori înfruntînd mari greutăți. Happy Metal Year!" (Urare valabilă pînă la 31.12.93).

♦ De Crăciun am primit o scrisoare plină de un farmec irezistibil care "poartă în rîndurile ei speranța a trei tineri bucureșteni ce, plini de entuziasmul vîrstei de 17 ani, doresc să revoluționeze rockul românesc, care, după părerea lor, se zbate într-un balcanism demn de toată mila". La capătul unor eforturi financiare deosebite au reușit achiziționarea unei aparaturii competitive și există chiar un repertoriu de bază. Of-ul trupei

Surpriza promisă lui "Tavi" în numărul trecut: 2/3 din PORȚI DE FIER în vara '92

constă în găsirea unui chitarist bass "adevărat". "S-au perindat mai mulți, dar nici unul nu a făcut purici pe la noi. Defectul tuturor era că aveau dezvoltat un tenebros simț al imitației. Unul îl imita pe Elefson, altul pe Newsted, celălalt pe Araya sau Burton. Nimic de zis, unii erau buni, dar noi nu vrem să imitam. NŪ VREM SĂ IMITĂM! Simplu ca bună ziua". De aceea, noii prieteni ai rubricii noastre ne roagă să publicăm următorul S.O.S.: "Trupă bucureșteană speed and thrash caută bassist, maximum 20 de ani, serios, talentat, inteligent, cu instrument și cu simțul umorului excitat. Cei interesați pot telefona la 674.57.56 sau pot trimite scrisori pe adresa: CÎRJEU COSMIN str.Prevederii nr.5, B.I.P.M.11A, sc.C, ap.82, sect.3". Așteptăm rezultatele anunțului și sperăm să aflăm și noi componența, numele trupei și ceva despre repertoriu.

♦ Vechiul nostru colaborator Vali Lehel ne informează despre reușitul concert susținut la Sala Polivalentă din Tîrgu Mureș (pe 19 decembrie) de trupele TRAUMA (fost CREMATOR), ALTAR (Cluj) și AKELA (Ungaria). Caseta video cu înregistrarea show-ului va putea fi achiziționată în scurt timp prin intermediul rubricii noastre. Totodată, Vali ne informează că societatea ROCK STAR din același oraș (str.Tudor Vladimirescu nr.58) începînd cu luna februarie vinde sau (atenție!) închiriază stații de amplificare de 100 wați sau sisteme P.A. de 10.000 wați pentru toate grupurile rock.

♦ CROMDIOXID din Tîrgoviște, formație cu vechime și un palmares deosebit caută urgent baterist cu sculă competentă, pregătit în heavy și progresive. Formația posedă un P.A. competitiv (R.C.F. de 2 x 1000 watt), lumini și scule de spate originale, și are pregătit materialul pentru un prim LP. Sînt prevăzute concerte și turnee. Se cere maximum de seriozitate.

♦ ULTIMA ORĂ DIN ROCKUL NOSTRU vă așteaptă la telefon 655.28.22. (tot pe seară și chiar și-n week-end). Corespondentă: Gabi Gomboș, str.Emancipării nr.33, sector 2 BUCUREȘTI. A HEAVY NEW YEAR!

BEATLES

legendă și adevăr

* Cynthia nu se putea integra în societatea zgomotoasă și realiza că nu mai era nici o șansă de a salva căsnicia sa cu John.

* John îi droghează pe Alex Magic și pe o prietenă a acestuia cu LSD. Poliția descinde în urma unui apel telefonic la locuința lui John, dar pleacă fără să facă o percheziție. * Entuziasmați de relatăriile lui Paul despre fenomenul hippy, Paradisul pe Pământ, Neil, Magic George și Pattie se hotărăsc să plece și ei pe coasta de vest americană. * George pune la dispoziția tuturor LSD. * În loc de bunăstare, curățenie, prietenie și fericire, englezii iau contact cu o lume decrepită. Copii deziluzionați, drogați, pînă la împietrire, cerșind și vânzînd nimicuri. Este mai ales multă, multă mizerie. * În mijlocul acelei lumi, George Harrison era un fel de Iisus coborît pe pămînt. * Frisco Pete, un fel de leader al bandeii Hells Angel, primește invitația de a-i vizita pe Beatles-i și la Londra. * Cu greu au scăpat din încercuirea hippy din Golden Gate Park, unde George, foarte drogat, nu reușise să cînte. * Harrison renunță definitiv la droguri. * John, considerînd că lui personal drogurile nu îi fac rău, continuă. * Se naște ideea creării unui mic regat al Beatles-

ilor și al prietenilor într-o zonă izolată, unde să nu fie deranjați. * Se alege o insulă din Marea Egee, aparținînd Greciei, aflată sub regim militar, ignorîndu-se faptul că ar fi fost imposibil să fie duse droguri acolo. Ar fi fost arestați imediat. * Plantația de măsline urma să amortizeze în 7 ani costul insulei. * Magic Alex propune (vicepreședintelui Greciei?) pentru Beatles imunitate diplomatică în schimbul propagandei (fotografii publicitare) pentru junta militară. John, drogat, este cît pe ce jignească un general care îi aștepta la aeroport. * După o analiză contabilă se constată că nu mai aveau decît 137.000 £ cash. * Brian este trist că nu fusese cooptat în micul falanster. * Bee Gees încep un turneu în Anglia. * Cilla Black vrea să părăsească NEMS, dar Brian o momește cu o nouă serie de programe la BBC. * Queenue, foarte afectată de moartea soțului ei, are nevoie de sprijinul lui Brian. * Vizita mamei sale la Londra pune o oarecare ordine în viața lui Brian. * Tot clanul, mai puțin Ringo (cărui i se născuse al doilea copil) au participat la conferința de presă a lui Maharishi Mahesh Yogi, convingîndu-se de Pattie, de fapt meditație transcendentă. * John era foarte încîntat: găsise ceea ce căuta de mult: cheia, răspunsul. * Beatles-i sînt invitați să plece într-un grup care va petrece 10 zile în Irlanda de Nord pentru un stagiu de meditație. * În nebunia din gară Cynthia pierde trenul. * Beatles-i anunță într-o conferință de presă inițiată de Maharishi că renunță la droguri. Brian intenționează să se alătore grupului, dar nu a mai apucat. * O supradoză de drog, combinată cu mult alcool

și Brian Epstein este găsit mort în dormitorul său. * Aflînd vestea, Beatles-i sînt foarte dezorientați, ca niște copii mici cărora le muriseră părinții. * Cer ajutorul lui Maharishi. * Cu ajutorul meditației depășesc mai ușor șocul, dar peste cîteva zile făceau glume proaste pe seama lui Brian. * Jacobs care îi chemase pe băieții din Irlanda de Nord pentru a face declarații, este găsit doi ani mai tîrziu spînzurat în garajul său. Moarte neelucidată. * Stigwood află vestea pe yachtul închiriat pentru Bee Gees, care sărbătoreau încheierea lucrului la primul lor album. * Entuziasmați, Stigwood și Shaw nu mai văd nici un impediment pentru a intra în posesia NEMS. * Moartea lui Brian a fost din punct de vedere strict publicistic o

mină de aur, după scandalul Parfumo-Christine Keller. O poveste tristă despre bani, succes, tragedie personală, tocmai pe gustul cititorilor, un fel de bucurie meschină. * Scrisoarea găsită în dormitorul lui Brian data de la anterioră tentativă de sinucidere. * Pentru a nu transforma în normintarea într-un show pentru presă, Beatles-i au fost rugați să nu participe la funeralii. * La NEMS a început o luptă acerbă pentru dominație între garda veche (de la Liverpool) și cea nouă care voia să acapareze întreaga firmă. * Întreaga povară a managementului Beatles-ilor a căzut pe umerii lui Peter Brown, el devenind ținta resentimentelor unor angajați ai firmei. * Șocul mare a fost cînd cei patru au aflat că Brian semnase un acord de vânzare. * Stigwood a renunțat la scandal pentru 25.000 \$, luîndu-și mobila de birou și pe Bee Gees, care s-au dovedit ulterior un fenomen al muzicii pop. * Paul credea în sinea sa că este singurul care ar putea prelua rolul lui Brian și încearcă să transforme în realitate proiectul cu Magic Mystery Tour, care a fost un fiasco. (nu neapărat filmul în sine, ci realizarea și lipsa unei concepții unitare). * Ego-ul lui Paul nu suporta o înfrîngere și deși i se propune să renunțe la difuzarea lui, nu acceptă. BBC îl cumpără și îl transmite pe 26 decembrie. * Atacat din toate părțile, discul (coloana sonoră a filmului) urcă totuși rapid în topuri. * Tot ce atingeau acești băieți se putea transforma în bani, iar banii deveniseră marea lor problemă. * Se apucă de afaceri, îndeletnicirea părinđu-li-se amuzantă.

Gabriela Șeicaru

Singing the blues

În 1964, The Beatles nu mai sunt singuri pe scena muzicală din Marea Britanie. În timp ce întreaga lume are ochii ațintiți spre Liverpool, noi curente muzicale se nasc în alte orașe britanice. Astfel, Londra, adormită timp de cîțiva ani, adăpostește la sînul său un "come-back" veritabil. În cluburi apar grupuri care se inspiră în muzica pe care o fac din diferitele forme de blues sau rhythm and blues. Viața muzicală din Londra e în renaștere.

Cluburile au o importanță majoră la dezvoltarea muzicii rock în Marea Britanie. Cele mai pline de viață iau ființă în cartierele marilor orașe, populate și de jamaicani și alți caraibieni. Adesea, un club ia naștere într-un subsol sau un salon nefolosit al vreunei cafenele. Aici, muzicienii vin să cînte pentru cîțiva șilingi, iar tinerii vin să danseze. La Londra, unele din aceste localuri devin rapid "temples" unde se celebrează muzica neagră: "Ram-Jam", unde

cîntă Jimmy James și Vagabonzii săi, "Flamingo" localul de predilecție al lui George Fame, "Klooks Kleek", unde se cîntă blues-ul marilor orașe industriale americane.

Unele cluburi, cum ar fi "Ram-Jam", sunt specializate într-un anumit tip de muzică - bluebeat, reggae, amestecuri de rhythm and blues și afro-cuban. Altele, ca "Marque" sau "Klooks Kleeks", rămîn deschise tuturor formelor de expresie proprii negrilor americani, importante în Anglia de cîțiva îndrăgostiți de rhythm and blues, precum John Mayall, Cyril Davis sau Alexis Korner. Mulți dintre muzicienii care vor face istoria rock în Marea Britanie vor trece printr-una din orchestrele acestor trei "patriarhii": Bluesbreakers, All Stars sau Blues Incorporated.

Grupurile conduse de Mayall, Davis sau Korner sunt veritabile școli unde se învață "trucurile"

marilor maeștri: B.B. King, Robert Johnson, Muddy Waters, Elmore James. Acest curent, cu rădăcinile în blues și rhythm and blues, se dezvoltă independent de orice alte forme de expresie pop. O parte a acestuia derivă din perioada "trade-craze". Primii îndrăgostiți de blues frecventează clubul lui Ken Colyer, unde întilnesc tipi care cîntă curat, în genul muzicii negre din zona deltei fluviului Mississippi (S.U.A.). Astfel e descoperită muzica lui Big Bill Broonzy sau Big Joe Williams. Se încearcă reproducerea acelor sonorități, acelor acorduri, nu prea complicate, în aparență, dar care fac apel la capacitatea specială: "feeling-ul".

Treptat, interesul pentru blues se deplasează de la sud la nord și, cu Alexis Korner și John Mayall, se cristalizează spre stilurile din Chicago și Detroit. Alexis Korner este, cu grupul său Blues Incorporated, părintele și maestrul unei întregi generații, prin formația sa trecînd Graham Bond, John Mayall, Charlie Watts sau Mick Jagger (ultimii doi, viitori membri ai grupului Rolling Stones).

La finele lui '63 și începutul lui '64, în numai cîteva luni, blues-ul și rhythm and blues-ul obțin "cetățenie" londoneză, oferind o solidă concurență grupurilor beat din Liverpool. Cei de la Beatles sunt implicați și în această istorie. Unul din cele mai promițătoare grupuri de rhythm and blues va cunoaște rapid notorietatea cu o piesă Beatles. E vorba de "I Wanna Be Your Man", compoziție pe care John Lennon și Paul McCartney au oferit-o cu generozitate grupului Rolling Stones: Keith Richard, chitară, născut la 18 decembrie 1943 la Dartford, Brian Jones, chitară, născut la 28 februarie

1944, la Cheltenham (Gloucestershire), Bill Wyman, bass, n. 24 octombrie 1941 la Lewisham, Charles Robert Watts, baterie, n. 2 iunie 1941 la Inslington și Michael Phillip Jagger, solist vocal, născut la 24 iulie 1944 la Dartford.

Istoria "pietrelor rostogolite" e diferită de cea a băieților din Liverpool. Cei de la Beatles provin din mediul muncitoresc, în timp ce băieții de la Rolling Stones vin din zonele mai elevate ale societății. Ei

B. B. King

au chiar și diplome prin buzunare și familii destul de instărite, la care se pot întoarce în caz de eșec.

Atitudinea celor de la Rolling Stones, ațut pe scenă cît și în afara ei, pare a indica o ruptură față de mediul din care provin. Adoptînd în mod voluntar limbajul și comportamentul cîntăreților americani de blues, ei afișează o anumită indiferență față de cultura tradițională engleză. Vor fi rapid catalogați drept golani, o imagine pe care ei nu numai că o acceptă,

dar o și amplifică pe cît posibil.

DISCOGRAFIE

THE BEATLES

- The Beatles First (grup de acompaniament pentru Tony Sheridan)-1961, "Polydor"
- "With The Beatles" - 1963, "Parlophone" PCS 3045
- "Please, Please Me" - 1963, "Parlophone"
- "A Hard Day's Night" - 1964, "Parlophone"

MUDDY WATERS

- "Newport" - 1960
- Down At Stovall's Plantation" (înregistrări 1941-1942) - 1966
- Best Of Muddy Waters" - "Chess" 1427 (Musidisc)

B.B.KING

- "Mr. Blues" - 1964
- "From The Beginning", dublu L.P., 1968, Kent KST 533 (United Artists)
- Serile "Milestone" și "Legacy Of The Blues" (Pathe Marconi), care conțin esența blues-ului din Mississippi.

Colecția "HISTORY OF BRITISH POP"

- Vol. 1 "The Mersey And The Beat"
- Vol. 3 "Dave Clark Five"
- Vol. 5 "Georgie Fame"

ALEXIS KORNER

- "R And B From The Marquee" - 1962
- "Alexis Korner's Blues Incorporated", instrumental, 1963
- "Alexis Korner's Blues Incorporated", vocal, 1967

JOHN MAYALL

- "John Mayall Plays John Mayall - Live at Klooks Kleek" - 1964
- "Bluesbreakers" - 1965
- "A Hard Road" - 1966
- "Crusade" - 1967
- The Blues Alone" - 1967 (va urma)

Costin Manoliu
Nelu Constantinescu

GENESIS

Pagini din istoria grupului (II)

(urmare din numărul trecut)

1967

Aceste înregistrări ajung la urechea unui "senior boy" din Charterhouse pe numele său Jonathan King autor, la 21 de ani, al unui hit (1965), "Everyone's Gone To The Moon". Foarte interesat de această muzică, el propune celor cinci un contract pe cinci ani, contract redus apoi la doar un an în urma unui protest al părinților, care nu vedeau absolut deloc viitorul copiilor lor în muzică. Într-o adevărată stare de euforie grupul îi prezintă lui King o nouă casetă, considerată însă prea complexă. În urma acestei păreri, Gabriel și Banks preiau o piesă din repertoriul Bee Gees și astfel apare un prim single "Silent Sun/That's Me", înregistrat în luna decembrie la Regent Studio din Londra.

1968

Din rațiuni comerciale trebuia găsit un nume adecvat trupei. Jonathan King le propune "Genesis" cu referire directă la tinerețea lor. Toată lumea avea să fie de acord. Un pic prea aproape de Bee Gees, cu o implicație prea mare a producătorului, acest prim single apărut la DECCA Records pe 22 februarie nu provoacă decât plecarea lui Chris Stewart, actualmente un responsabil agricultor, în rest nimic bun. Totuși, casa de discuri decide să mizeze din nou pe acest grup care-l avea acum pe John Silver la baterie. În vara anului 1968, în vacanța de vară, Genesis reintră în studiourile londoneze. Conștienți de aventura pe care o trăiesc, cei cinci puși tratează "în toată simplitatea ei" creația lumii într-un album conceput intitulat "From Genesis To Revelation", ajutați fiind în continuare de Jonathan King.

1969

Succesul LP-ului este modest. Unii categorisesc această muzică drept sound religios. Și totuși, DECCA Records nu renunță și lansează trei single-uri: 27 iunie "Where The Sour Turns To Sweet/In Hiding, In The Beginning/The Serpent (doar în Italia); 10 mai "A Winter's Tale/One Eyed Hound", piese care nu au apărut pe Long Play.

În vara acestui an au loc momente foarte importante în viața grupului. Mike Rutherford și Anthony Phillips renunță la studii fără nici un regret și se dedică integral muzicii, încercând să ajungă la profesionalism. Tony Banks, tentat de o facultate de științe, iar Peter Gabriel atras de o școală de cinematografie londoneză li se alătură. Doar John Silver renunță alegând o universitate americană. Astăzi el este producător de televiziune.

"Bineînțeles că părinții noștri ar fi preferat să ne consacram studiului și nu se poate spune că erau prea fericiți. Totuși ei n-au făcut nimic pentru a contracara proiectele noastre. Ne-au ajutat cu bani, ne-au pus la dispoziție casa pentru a repeta. Erau foarte impresionați de modul foarte serios cu care tratam acest început de carieră".

Constatănd o scădere a interesului lui Jonathan King, și a casei de discuri DECCA Rec., Genesis caută o nouă casă de discuri. Peter era responsabil cu sectorul public-

relations. "Era incredibil de lent în exprimare și petrecea ore în șir la telefon înainte de a-și aranja o întâlnire", își aduce aminte Anthony Phillips.

Genesis înregistrează o nouă casetă, o carte de vizită în fond, pe care se aflau primele versiuni ale pieselor "White Mountain" și "Dusk", piese ce vor apărea pe LP-ul "Trespass". Această casetă nu declanșează nici o reacție din partea niciunui rock-businessman englez dar, ciudat totuși, ea reușește să împropăteze perseverența grupului.

Septembrie 1969 este totuși luna în care formația dă un prim concert pentru un scop cât se poate de nobil, animarea unei serate.

În luna noiembrie trupa se instalează la părinții lui Richard Macphail avându-se în vedere staționarea pe toată perioada iernii. Repetă intensiv, 10, 12 ore pe zi, se opresc doar pentru a mânca, destul de puțin de altfel din cauza lipsei de bani, și pentru a dormi.

John Mayhem, noul baterist este recrutat printr-un anunț dat în "Melody Maker". Acesta nu reușește să se încadreze în regimul de lucru al trupei și poziția sa devine pasageră. Mike Rutherford, amintindu-și de acea perioadă, ne descrie stadiul în care se aflau: "A fost binevenită acea iarnă. Tehnica pe instrumente s-a ameliorat. Totuși îmi aduc aminte că cei care ne ascultau ne spuneau că sintem snobi, în timp ce noi eram o gașcă de hipersensibili marcați de o educație mult prea rigidă."

1970

În acest an are loc trecerea grupului la profesionalism, este anul marilor schimbări. Aparițiile în public (pentru a începe să fie cunoscuți) în special în mediile universitare se înmulțesc. Concertele începeau cu piese line, de inspirație populară, se introduceau apoi progresiv instrumentele electrice. Live-ul se termina foarte agresiv, iar publicul începea să îi aprecieze.

Sfătuit de un colaborator, Tony Stratton-Smith, patronul casei de

discuri Charisma Records, casa de discuri tinăra pe atunci în căutare de noi talente, asistă la un concert Genesis la Soho Jazz Club în Londra și se declară satisfăcut de șarmul lor scenic. Le propune un contract care avea să salveze grupul din punct de vedere financiar. Odată cu acest contract se pierde și anonimul în care se zbatea formația de câteva luni bune.

Tony Stratton-Smith avea să declare că încă de pe atunci observase la membrii formației calități indispensabile unui grup ce își

propune să activeze în primele linii pe o lungă perioadă de timp.

În lunile iunie-iulie 1970 Genesis lucrează intens la înregistrarea celui de-al doilea album, "Trespass". Tony Banks afirmă: "Acesta este adevăratul debut al grupului Genesis". Anthony Phillips, total nesatisfăcut de aceste două luni de studio, de retușuri și remixaje ale unor piese deja compuse decide să părăsească trupa. "Eram total epuizat de concerte, ideea de a mă afla pe scenă nu reușea să se desprindă de mine. Toate problemele materiale, fricțiunile existente între noi mi se păreau insurmontabile. Din păcate eram un om care îmi interiorizam maladia în loc să vorbesc cu alții despre ea, și acest lucru mă făcea și mai nefericit."

Odată cu plecarea lui Anthony Phillips și apoi a lui John Mayhem, Genesis începe să se îndepărteze de influențele folk.

Formația reușește să depășească acest moment greu (Tony se gîndea la rîndul său să renunțe) și cu ajutorul lui Tony Stratton-Smith apare un anunț în Melody Maker! "Tony Stratton-Smith caută baterist sensibil la muzică acustică și chitarist double-six".

Phil Collins, ex-Flaming Youth, prima sa experiență cu un grup profesionist, se prezintă alături de alți 15 candidați la postul de baterist. "Phil a fost al treilea care s-a prezentat. Peter și cu mine ne-am gândit că el este cel mai bun", își aduce aminte Tony. "El a cântat «The Knife» și «Musical Box» perfect. Era foarte relaxat, nu se plîngea de nimic. Era exact omul pe care ni-l doream. Din păcate, nu am găsit și un chitarist pe măsură, așa că Mike Barnard a fost cooptat cu titlu de provizorat".

În luna octombrie este lansat LP-ul "Trespass", un Long Play excelent primit de critica de specialitate. Tony Stratton-Smith propune un turneu de promotion.

Cu câteva zile înainte de Crăciun, în decembrie, Peter descoperă în "Melody Maker" un anunț "făcut pentru noi": "Chitarist/compozitor caută muzicieni dornici de a lupta contra mediocrității". Acest chitarist de 21 de ani se numea Steve Hackett și de câteva luni aștepta fiind anunțuri de acest gen. Peter îi telefonează și îl invită la următorul concert Genesis. Steve a fost extrem de entuziasmat, iar concertul din 28 decembrie de la Lyceum, Londra, îl va convinge că în sfîrșit a găsit trupa pe care o căuta.

1971

În luna ianuarie Peter și Tony se întîlneau în apartamentul părinților lui Steve Hackett în centrul Londrei. Steve le-a interpretat 2, 3 compoziții proprii acompaniat de fratele său John la flaut. "Din primele momente am fost foarte impresionați", povestește Tony: "capacitatea sa de creație era evidentă, nici nu puteam spera la un noroc mai mare".

În noua formulă Genesis pleacă într-un turneu în 9 orașe britanice alături de Lindisfarne și Van Der Graaf Generator. Succesul este uriaș pentru Genesis, care primește calificative foarte bune atât în revista "Melody Maker" cât și în "Sounds".

După cîteva luni care au permis membrilor trupei să se cunoască mai bine, în august, la Trident Studio, Genesis înregistrează "Nursery Crime". Piesele scrise inițial, fără partituri de chitară, sînt rescrise. Phil Collins își face debutul în postura de solist vocal pe piesa "For Absent Friends". Long Play-ul apare în luna noiembrie și, deși are o critică bună, succesul comercial în Anglia nu este prea mare. În schimb, foștii lor colegi de turneu, Lindisfarne, care

aveau de asemenea contract cu Charisma Records erau Number One cu "Flag On The Tyne".

1972

În acest an are loc o primă ieșire în străinătate, în Bruxelles, alături de aceleași Lindisfarne și Van Der Graaf Generator.

În luna februarie cei cinci de la Genesis primesc o veste, o știre neașteptată: albumul "Nursery Crime" a reperat un succes comercial extraordinar în Italia. În concluzie, luna aprilie îi va găsi

concertînd în această țară care, așa cum spunea Phil Collins la acea vreme, a salvat trupa Genesis. Peter începe să elaboreze o punere în scenă mai spectaculoasă care să-i îmbogățească interpretarea: "În loc să continui să stau în picioare, și să stau ca un fraier să-mi aștept partiturile vocale, m-am decis să joc rolurile unor personaje din cîntecele noastre".

Prin noua sa coafură, prin hainele somptuoase, brodate cu perle, create de prieteni de-ai săi, Guy Chapman și Erica Issit, prin tehnica de machiere; Gabriel se încadra în curentul glamour-rock ilustrat de un delir vestimentar gen T-Rex sau David Bowie.

În luna august și septembrie este înregistrat LP-ul "Foxtrot" la studiourile Island din Londra. Bineînțeles, ca o urmare logică a precedentului, acest album devine și el Number One în Italia și este clasat drept hit în Anglia.

Peter își amplifică și mai mult vestimentația, apelează la o mască reprezentînd o vulpe pentru a ilustra "The Return Of Giant Hogweed". Aceste apariții scenice au avut un rol foarte important pentru dezvoltarea numelui grupului. Peter făcea însă excepție, ceilalți membri fiind departe de a agree aceste show-uri. Urmează însă primele live-uri

nu a avut totuși răsunetul celui din 1972.

Mike Rutherford: "Îmi aduc aminte că am avut un concert la New York. Eram complet necunoscuți și în plus nimeni nu dorea să cînte cu o formație ce utiliza niște decoruri ca ale noastre. Totuși am susținut două concerte cu Lou Reed și Ritchie Heavens, deși ne plăceau mai mult concertele pe care le susțineam singuri. Știam că cei din sală au venit pentru noi".

Urmează un turneu european marcat de o prestație senzațională la sala Olympia din Paris. În luna august încep înregistrările albumului "Selling England By The Bound" la studiourile Island, Londra. Acest LP a rămas și în acest moment LP-ul favorit al grupului. Despre acea perioadă prin care trecea formația Tony amintește: "Eram conștienți de faptul că posedăm un nivel tehnic elevat și pe această bază am adăugat mai multă imaginație, mai multă nebunie".

În luna octombrie începe un turneu anglo-saxon de promotion al noului disc care a avut lansarea în luna septembrie. Scena este și mai trăzită. Se fac proiecții de diapozitive în timp ce Peter zboară prin aer legat de un fir de nylon în timpul piesei "The Battle Of Epping

americane. Un concert la Brandeis University, lângă Boston, plus o serie de concerte pe coasta de est. Steve, amintindu-și de acel mini-turneu, spune că era cu nervii la pămînt. Emoțiile erau foarte mari. Aveau tot felul de desincronizări, multe probleme tehnice. Peter reușea însă să capteze atenția auditoriului prin mica sa piesă de teatru dezvoltată pe scenă. Publicul american, relativ surprins, a rămas tăcut pe toată durata live-urilor. Peter a înțeles greșit această atitudine și a dorit să plece în Anglia. A fost nevoit de multe ore de discuții pentru a-l convinge că totul a fost O.K.

1973

În luna ianuarie peste tot în Europa LP-ul "Foxtrot" se vinde foarte bine. Este interesantă opinia lui Tony: "Muncim de atîta vreme, am ajuns la un anumit stadiu din punct de vedere muzical și iată că deodată, printr-o perdea de culori, cu ajutorul unor raze ultraviolete și cu o mască, ajungem în linia întîii".

Înregistrarea în concert a LP-ului GENESIS LIVE, înregistrare prevăzută inițial pentru o emisiune de radio în Statele Unite, "US King Biscuit Hour Show", are o calitate medie. Acest disc îi este dedicat lui Richard Macphail, cel mai bun prieten al lor dintotdeauna.

În luna martie are loc al doilea turneu în Statele Unite, turneu care

Forest" sfîdînd moartea. Single-ul lansat avea să fie "I Know What I Like", acest nou single bucurîndu-se de un deosebit succes în Marea Britanie.

Poate datorită prestației scenice, presa muzicală îl consideră pe Peter drept șef al grupului, ceea ce era foarte departe de adevăr. El încearcă să pună lucrurile la punct printr-un interviu acordat publicației "Melody Maker" dar fără succes.

Tony Stratton-Smith, directorul casei de discuri Charisma și manager al formației acceptă să pazeze responsabilitatea managerială lui Tony Smith, un om de rock foarte bine cunoscut în domeniul organizării de concerte, acesta din urmă dorind să se consacre în întregime grupului. El îi acompaniază pe Genesis în următoarea lună într-un periplu american unde se confruntă cu foarte multe probleme cauzate de faptul că Atlantic Records, casa de discuri ce distribuie produsele Charisma în Statele Unite, nu vede în Genesis decât încă un grup englez, și alți. Pe coasta de vest concertele sînt aproape inexistente, Chicago și Los Angeles (3 live-uri la Roxy) fiind singurele orașe beneficiare. Publicul a fost însă delirant.

(va urma)

Adunate, completate, redactate de Bogdan Stratula

răspundem dacă suntem în stare

MONICA I (Constanța). Declarația ta de dragoste pentru P.R.&S ne-a impresionat pe toți și-ți mulțumim. Nu știu dacă suntem chiar "bestiali" dar dorim cu orice preț să fim, sau să devenim BUNI! **KALMAN CSABA (Timișoara).** Scrisoarea ta a întârziat, dar o relatare de la acea sesiune de blues nu strică nici acum. Regret mult că n-am avut șansa să te ajut! **ȘOBOLANUL (Șimleu Silvaniei).** O mare plăcere îmi face vestea că revista ajunge în sfârșit și la tine. Nu cred că ai motive să ne cerți pe noi pentru ceea ce nu scriu alții. Avem o rubrică permanentă a trupelor autohtone și de regulă n-am scăpat nici o informație legată de viața băieților noștri. Faptul că dorești adresele unor grupuri ca Timpuri Noi, Commando, Altar, Survolaj, Voltaj, Octave, Interval, Ritual, Jad, Roata, Krypton, Sunet Transilvan, Holograf ș.a. mă ajută să le reamintesc celor numiți de tine că ar fi cazul să se gândească la această nevoie a tinerilor de a corespunde cu ei. Îți rog acum, în numele tău și al altora, să faci efortul de a ne comunica adresele. În cel mai rău caz o poți folosi pe a noastră, iar noi ne vom strădui să mai "intermediem" puțin, deși nu asta-i calea fericirii. Un pseudonim mai drăguț nu ți-ai găsit. **OLIVIA FLORESCU (Rm. Vilcea).** Sper că ai auzit răspunsul, iar dacă nu, atunci nu te sfii și formulează alte întrebări. **ADINA COLȚA (Constanța).** Desigur Mădălina Manole va reveni în emisiune când va dori. Cu difuzarea mai des nu-ți pot promite nimic pentru că structura programului este alta decât cea a emisiunilor cotidiene. Fiecare ediție este altfel gândită. Anca Fronea și Ciprian Antochii sper că au primit mesajul tău. **MARIUS OLTEANU (Sibiu).** Unele dintre observații sunt corecte, argumentate. Mă refer la cele care vizează inexactități din articolul despre Phoenix semnat de G.Gomboș. Părerile personale, însă le respect, ca și pe ale tale, de

altfel. Privind presa muzicală ai câteva considerații care merită redată ca atare, cu atât mai mult cu cât tema doresc să o dezbaterem serios cât de curând, cu o participare largă. Deci: "După '89 au apărut o sumedenie de cronicari rock care mai de care mai "competenți". Că sunt mulți e un lucru extrem de bun. Majoritatea însă, traduc articole de prin reviste străine și totul pare în regulă. Mai greu e însă să-ți exprimi opiniile personale și încă și mai greu să scrii despre rockul românesc pentru că te-ar putea contrazice

chiar cel despre care ai scris. În consecință majoritatea revistelor sau rubricilor de specialitate abundă în traduceri și adaptări. Și atunci mulți uită că și pe la noi se cântă rock și ne mirăm de ce tirajul discurilor sau casetelor autohtone este hilar sau de "colecție", de ce nu există o difuzare corespunzătoare, de ce au succes Albatros sau Naste din Berceni, mai mult decât Roata sau Survolaj. În ce-i privește pe Phoenix, toată lumea se pricepe, dar rar un articol despre ei fără greșeli grave. Exemple ar fi multe de la G.G. la Ion Stratone

Alphaville

PROPUNERE

"Te-ai gândit vreodată că ai putea cânta ca Eddie Van Halen, Joe Satriani, Dave Mustaine, Yngwie Malmsteen sau Steve Vai? O vei face sigur dacă vei trimite la redacție răspunsul tău. Dacă numărul solicitărilor va fi destul de mare, vei găsi în paginile revistei săptăminal cite un grupaj de partituri și tablaturi ale pieselor din reporterile trupelor favorite. Modalitatea de a ajunge și la exemplificările sonore rămâne pentru moment un secret. Îți vei afla dacă vor fi multe scrisori cu DA!"

Sorin Bălănescu
(cu gândul la "LECȚIA DE CHITARĂ").

(Puls), Laura Ganea (Tinerama) și chiar la Cristian Pirvulescu (Ora), inițiatorul Fan-Club-ului Phoenix. Remediul ar fi, sigur, la îndemână. Discografie Phoenix se găsește, oameni care cunosc fenomenul Phoenix mai există. Și mai există chiar Phoenix, așa încât nu mai e nevoie decât de un mic efort. Cât despre formație, ea pare a fi acum într-un punct mort. I-ar putea salva poate Baniciu (o dovedesc discurile proprii), dar se pare că orgoliile sunt prea mari. Mai ales în ce-l privește pe Nicu Covaci. Declinul Phoenix-ului nu este o certitudine pentru că grupul mai poate renaște din propria-i cenușă. Polemica în jurul articolelor lui Petru Umanschi s-ar putea să mai continue, deși o serie de luări de poziție au fost lipsite de argumente. Respectul tău pentru cronicarul timișorean este de înțeles, dar nu uita că și el se referea la un material german. Că la Sibiu nu ajung trupele este doar vina organizatorilor de acolo. Cele 4 pagini supliment din nr. 99 au intrat în prețul celor 12 tradiționale. Că n-au fost semnături, este vina corecturii, ca și greșelile la care faci aluzie. Paginile au plăcut și așa multor cititori. N-am citit nici un număr din "Vineri Club", dar dacă acolo Cămărășan apare Cămărășescu înseamnă că ai dreptate, când vorbești despre informare loco. Problema discurilor, distribuția lor în țară, e tot mai spinoasă. Un producător nu poate trimite cite un exemplar fiecărui solicitant. **DANA RUSU (Cluj-Napoca).** Mădălina află acum că o admiri și că i-ai dedicat melodii la V.N.D. Limita de vârstă anunțată pentru Eurovision a fost o greșeală a Televiziunii pe care n-a considerat că mai trebuie s-o și corecteze. Așa-s ei, nu recunosc nimic! **TIBERIU ANTAL (Jibou).** Favoriții tăi n-au prea dat semne discografice în ultima vreme. **Marian Gold (născut la 26 mai 1958, vocal) Bernhard Lloyd (2**

junie 1960, keyboards) și **Ricky Echolette (6 august 1960, keyb).** **Alphaville** s-au constituit în 1983, iar primul single de top a fost chiar "Big In Japan" urmat de "Sounds Like A Melody", "Jet Set" și celebrul "Forever Young" pe care l-am reprogramat pentru tine în emisiunea de data trecută. Inițial în grup fusese Frank Mertens, dar după primele hit-uri a plecat, fiind înlocuit cu Ricky. Vocalistul a avut probleme din cauza drogurilor. Au revenit cu "Dance With Me" (1986) și alte melodii pe single ca "Jerusalem", "Universal Daddy". Albumul "Afternoon In Utopia" s-a vândut bine, dar nu extraordinar. Remixajele i-au readus în actualitate anul trecut. S-ar părea că nu vor mai cânta, dar parcă poți să știi?! **LUCIAN PIRVOIU (Vaslui).** Am primit materialul și va fi publicat. Topurile de U.K. le am, dar cele realizate de tine sunt interesante. Sondajele, așa cum a scris și Corina, ne pot fi (sau vă pot fi) de mare ajutor. Dă-i bataie!

P.S. Pentru **Marius Olteanu.** Acum, după ce ai vizionat programul "Madonna la indigo", sper că te-ai lămurit cât de bine sunt cunoscute biografiile vedetelor de azi. Atât de oamenii de pe stradă, cât și de realizatorii de emisiuni. Nu știu dacă membrii juriului dețineau mai multe informații, dar din cite îi cunosc, mă îndoiesc. Acum înțelegi de ce acordăm spații mari celor care ocupă zeci de pagini în presa mondială? Nu-i vina mea că nu se face un "Adrian Daminescu la indigo" sau Angela Similea tot așa. Dacă ne întindem mai mult decât ne permite plapuma ajungem la acel kitsch total pe care l-ai văzut. Cui îi folosește o astfel de emisiune? Poate doar firmelor care și fac astfel reclamă. Dar pe banii cui?

Am citit undeva că Prince ar fi "regele muzicii disco"! De asta ce zici?

Andrei Partoș

INTERMEDIEM PRIETENII

RITTEL CIPRIAN - Falco - (str. Tudor Vladimirescu nr. 7, Titu, jud. Dâmbovița): "Am trăit 15 ani în R.F.G. Venind în România după atîția ani, am descoperit în revista dumneavoastră cel mai bun prieten al adolescentului. Este foarte reușită și foarte sinceră. Nu știu cum se procedează pentru a da un anunț în cadrul acestei rubrici, de aceea am pus în plic 500 de lei. Deci: sînt de origine română, am 19 ani, 1,80 m, 75 de kg, sînt brunet, sexy, descurcăreț. Sînt fan Falco. Îmi plac fetele care știu să se distreze, iubesc excursiile și au aceleași hobby-uri ca mine. Prefer brunetele. Doresc să corespund cu ele, pe teme de viață,

prietenie". Mulțumim pentru aprecieri. Anunțurile pentru "Intermediem..." sînt gratuite. Ar fi fost bine dacă ne-ai fi trimis și o poză. **JACKO (b-dul Gării 3, bl. 3, sc. A, ap. 21, Brașov, cod 2200):** "Sînt fană Michael Jackson. Mă simt foarte singură. Am încercat să-mi fac prieteni, tot fani M.J., am scris la peste 20 de adrese publicate în P.R.&S, dar n-am primit nici un răspuns. Așa că m-am hotărît să procedez altfel. Să-i rog pe ceilalți fani să-mi scrie". Se pare totuși că dorința de a vă vedea pur și simplu numele în ziar este mult mai mare decât cea de a vă face într-adevăr prieteni. Altfel, nu-mi explic cum de din 20 de fani M.J. (care la rîndul lor, la

vremea respectivă erau nerăbdători să corespundă) nici unul nu a răspuns la scrisorile trimise de Jacko. **ANGELA ZAGYVA (cart. Mihai Viteazul nr. 1, bl. V 5, ap. 2, Carei, jud. Satu-Mare, cod 3825):** Să ceri un serial Michael Jackson, după ce timp de mai bine de un an am tot publicat, mi se pare absurd. Singura ta scuză, ar fi faptul că ai descoperit revista de curînd. **MIKY (str. Grîndului nr. 2, bl. B 1, sc. B, ap. 23, Ploiești, jud. Prahova):** Doresc să corespund cu toți cei care iubesc rockul. Îmi plac, la nebunie, Guns N' Roses, Metallica, Nirvana, Queen, Alice Cooper, Kreator, Bon Jovi. Actorul meu preferat este Jean Claude Van Damme". **ANCA MARTINA VLAD (str. Săniuței nr. 7, bl. B 13, sc. 1, ap. 47, București):** "Am 16 ani, sînt născută în zodia Balanței. Aștept scrisori de la toți cei care au ca preferință Depeche Mode în special de la cei care-l adoră pe cel "cu chip de îngerăș" - Martin Lee

Gore". **IOANA VICOL (str. Vasile Părvan nr. 4, bl. D 4, sc. A, ap. 16, Bîrlad, jud. Vaslui, cod 6400):** "Dacă sînteți tot atît de singuri ca și mine, dacă printre atîția oameni care trăiesc în viitor, voi trăiți în trecut (între anii '60-'75), dacă adorați pantalonii evazați și cămășile pe corp, iar voi, fetelor, zi și noapte nu visiți decât gene false, fuste mini și moda anilor '60, dacă voi toți, și băieți și fete, și mai tineri și mai bătrîni adulați Led Zepelin, Doors, Beatles, dacă simțiți că vă pierdeți mințile ascultînd "Starway To Heaven" și "Child In Time" și... "Baby I'm Gonna Leave You" și dacă pe lingă toate acestea mai ascultați și Emerson Lake And Palmer și Deep Purple și Janis Joplin, dacă plîngeți pentru toți morții noștri dragi - John Lennon, Jim Morrison - și dacă de cite ori vedeți o chitară, vă gândiți la Jimi Hendrix, dacă îndepliniți toate aceste condiții, vă rog scrieți unui copil care are 15 ani, care trăiește

cu o rană în suflet: aceea de a se fi născut cu 20 de ani mai tîrziu". **MICHAEL DAVID-JONES (str. Gladiolilor nr. 15 A, bl. V 8, sc. A, ap. 11, Alba-Iulia, cod 2500):** "Sînt rocker de cînd am văzut lumina soarelui. Îi iubesc la nebunie pe Alice Cooper, W.A.S.P., Guns N' Roses, Megadeth, Holograf, Iris, Octave. Dar nefiind deloc extremist și nedorînd să contrazic definiția muzicii (melodie, armonie, ritm) accept și celelalte genuri". **IOANA HONDOLA (str. Ștefan cel Mare, bl. 33, sc. A, nr. 7, et. 1, ap. 6, Cugir, jud. Alba, cod 2566):** "Sînt blondă cu ochii albaștri, sînt născută în zodia Capricornului și am 16 ani. Sînt o rockeriță trîznită. Îl ador pe Alice Cooper. Îmi place muzica dură. Ascult cu plăcere și Metallica, Skid Row, GN'R, Sarcophago, Manowar, Sepultura, Cancer, Bathory și multe, multe altele. Aș vrea să corespund cu toți cei care iubesc rock-ul și se simt singuri.

Orlanda Deladi

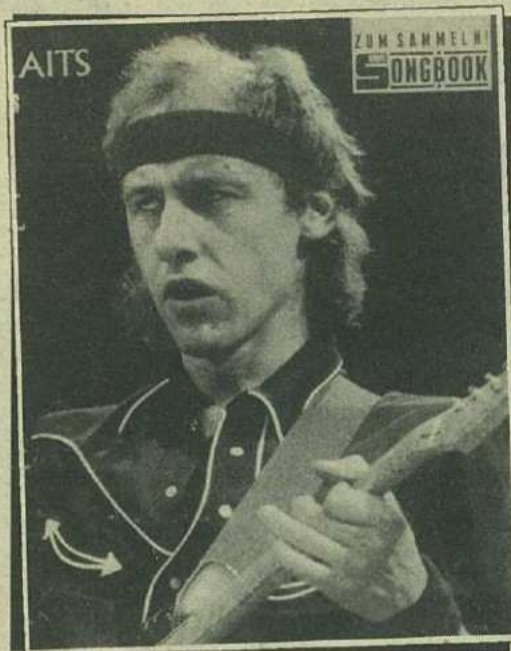
Să cântăm cu... sens

GENESIS I CAN'T DANCE

Hot sun beating down
buming my feet just
walking around
Hot sun making me
sweat
'gators getting close,
hasn't got me yet
I can't dance I can't
talk
The only thing about
me is the way I walk
I can't dance I can't
sing
I'm just standing here
selling everything
Blue jeans sitting
on the beach
her dog's talking to me
but she's out of reach
She's got a body
under that shirt
but all she wants to do
is rub my face in the
dirt
Cos, I can't dance
I can't talk
the only thing about
me
is the way I walk
No, I can't dance
I can't sing
I'm just standing
here selling
And checking
everything
is in place
you never know
who's looking on
Young punk spilling
beer
on my shoes
fat guy's talking to me
trying to steal my
blues
Thick smoke, see her
smiling through
I never thought so
much could happen
just shooting pool
But I can't dance
I can't talk
the only thing about
me
is the way I walk
I can't dance I can't
sing
I'm just standing here
selling
and checking
everything is in place
you never know who's
looking on
a perfect body with a
perfect face

DIRE STRAITS BROTHERS IN ARMS

These mist covered mountains
Are home now for me
But my home is the lowlands
And always will be
Some day you'll return to
Your valleys and your farms
And you'll no longer burn
To be brothers in arms

Through these fields of destruction
Baptisms of fire
I've watched all your suffering
As the battles raged higher
And though they did hurt me so bad
In the fear and alarm
You did not desert me
My brothers in arms

There's so many different worlds
So many different suns
And we have just one world
But we live in different ones

Now the sun's gone to hell
And the moon's riding high
Let me bid you farewell
Every man has to die

But it's written in the starlight
And every line on your palm
We're fools to make war
On our brothers in arms

King Crimson (IV)

După interviul dat de Fripp și Ian McDonald, pe 24 ianuarie '70 publicației "New Musical Express", un lucru devenise cert: Crimson avea nevoie de forțe noi, capabile să continue drumul. Contrar așteptărilor, pe 13 martie '70 apare single-ul "Cat Food"/"Groom", într-o componență ce îi cuprindea pe Fripp, Lake, Mike Giles (încă toboșar al grupului), Peter Giles (bass) și pianistul de jazz, Keith Tippett. Această apariție a fost și televizată de BBC TV la "Top Of The Pops" pe data de 25 martie a aceluiași an.

În lumea muzicală londoneză la acea dată, lucrurile nu erau destul de clare. Trupe ca: Spooky Tooth, The Nice, Aynsley Dunbar, Blossom Toes, Blind Faith, The Move și Yes aveau probleme. Muzicieni valoroși plecau din trupele respective sau pur și simplu formau alte nuclee muzicale, alte trupe. În această situație nici Fripp (chiar el) nu a fost ocolit, primind destule propuneri "apetisante". Bill Bruford și Chris Squire îi propun locul vacant de chitarist în grupul Yes (Peter Banks tocmai părăsise grupul). Aynsley Dunbar îl curtează pentru o colaborare cu grupul Blue Whale, la care Fripp

contraatacă propunându-i lui Dunbar locul de toboșar în Crimson.

Momentul forte rămîne atunci cînd Greg Lake se decide să se alăture lui Keith Emerson, pentru a forma cu acesta un trio (mai tîrziu va fi cooptat Carl Palmer, de la Crazy World Of Arthur Brown).

În timpul acesta înregistrările pentru un al doilea album Crimson începuseră. Lake participă și el la cîteva session-uri, doar ca solist vocal. Pentru a avea siguranța trupei, fripp apelează și la un prieten mai vechi, Gordon Haskell (vocal) și la un excelent dar necunoscut muzician, Mel Collins, venit din grupul Circus.

La începutul lunii mai, apare "In The Wake Of Poseidon", al doilea disc oficial al grupului King Crimson. Creativitatea, ingeniozitatea și mai presus de orice viabilitatea concepției muzicale erau doar cîteva repere pentru acest nou album ce venea să continue firesc ideea primului disc. Iată cîteva exemple din presa muzicală: Melody Maker - Richard Williams - May 9. "Poseidon este un rezultat al mai multor forțe; trupa a răsărit incredibil de repede. Ai impresia că dacă astăzi Wagner era în viață, ar fi lucrat cu King Crimson". New

Musical Express - Nick Logan - May 9. "Este un album superb". Record Mirror - Robert Partridge - May 16. "Albumul a fost impecabil produs și aranjat și trebuie considerat ca una dintre cele mai importante contribuții aduse muzicii progresive".

The Journal - May 23. "Nu afit de mult o renaștere, cît o afirmare a continuității existenței".

Sussex Express - Pat Caley - May 22. "Un mare album și o mare decepție. Poate voi rescrie peste cîteva luni acest articol, atunci cînd voi fi avut timp să absorb complexitatea grupului. Pînă atunci mă simt înșelat și frustrat de ceea ce poate să fie afit de mare".

"In The Wake Of Poseidon" a fost bine recepționat de public, locul patru în "Charts" spune destul. Oricum, un album bine conturat și dozat, avînd aceeași "atingere" magică a lui Robert Fripp. Ca un fapt inedit rămîne intenția lui Fripp de a-l coopta pe Elton John, încă necunoscut, dar cu un stil vocal adaptat la Crimson. Decizia însă este anulată.

În vara lui '70 componența grupului era: Gordon Haskell - vocal, bass, Mel Collins - keybs, flute, sax, Andy McCullough - tobe (recomandat de Keith

Emerson), Keith Tippett - pian, Mark Charing-cornet, Nick Evans - trombon, Robin Miller - cor anglais, oboe, Peter Sinfield - lyrics, Robert Fripp - chitară, mellotron. Pînă în luna noiembrie se înregistrează și se finisează cel de-al treilea album al grupului intitulat "Lizard". Albumul va apărea oficial la casa de discuri "Island", pe data de 11 decembrie '70. Cu puțin timp înaintea

apariției acestui disc, Gordon Haskell părăsește trupa, lăsînd gol locul de vocalist și bass-ist. Fripp explică cum nu se poate mai bine gestul lui Gordon: "Cred că King Crimson este un mod de viață. Este un lucru foarte intens și cred că Gordon a realizat asta".

(va urma)

Cristian Teodosiu

• Semnalăm cîteva dispariții din lumea muzicii. Paul Ryan, fratele geaman al lui Barry Ryan, a decedat în urma unui cancer pulmonar. El a compus celebrul hit al anului 1968, "Eloise", cîntat de fratele său, precum și "I Will Drink The Wine" pentru Frank Sinatra. John Cascella (keyboards și acordeon în trupa lui John Mellencamp) a suferit un atac de cord în timp ce se afla la volan. El a lucrat la cele mai reușite albume ale lui Mellencamp ("Scarecrow" și "The Lonesome Jubilee"). Ronnie Bond, bateristul grupului Troggs a încetat din viață la 49 de ani. Împreună cu Reg Presley era fondatorul trupei încă din 1964. "Wild Thing" a fost și rămîne una dintre cele mai cîntate piese ale istoriei.

◆ Și în revista Q din februarie apare știrea privind turneul lui Brian May (în deschidere!) la Guns N' Roses. Circuitul american începe în februarie și se încheie în aprilie.

de toate DE TOATE de toate DE TOATE de toate DE TOATE

Trupa lui May este reductabilă: Neil Murray (fost basist la Whitesnake), Spike Edney (keyboards, vechi colaborator la Queen), Cozy Powell (tobe). Britanicii, malițioși cum îi știm, susțin că nu-i exclus ca după cîteva concerte ordinea de intrare în scenă să se inverseze!

◆ Ne putem aștepta la discuri noi cît de curînd (pe piața britanică) de la Paul McCartney, Poison, Little Angels, Ry Cooder, Sting, Gerry Rafferty, Enuff Z. Nuff.

◆ Se lucrează acum la producții noi pentru: Kate Bush, Nick Cave, Altern 8, Fine Young Cannibals, Marc Almond, Deacon Blue, Jimmy Somerville.

◆ Se discută mult despre înlocuitorul lui Bill Wyman la The Rolling Stones. Jagger a răspuns întrebărilor insistente: "Cel care va veni va trebui să danseze cel puțin la fel de bine ca Bill. Asta-i tot". Primele speculații s-au referit la Doug Wimblish de la Living Colour și Flea de la Red Hot Chili Peppers (basist pe ultimul disc solo al lui Mick, "Wandering

Spirit", anunțat pentru luna viitoare). Stones vor intra în studio abia la toamnă. Au tot timpul să caute un basist.

◆ Retrospectiva anului prezentată de revista britanică "Q" merită toată atenția. Acum ne orpim doar la cîteva ierarhii. Albumele-rock ale anului 1992: "Automatic For The People" - R.E.M., "Welcome To Wherever You Are" - INXS, Dry - PJ Harvey, Wish - The Cure, Ten - Pearl Jam. La "rap" au fost desemnate L.P.-urile unor nume cunoscute ca Ice Cube, Body Count, Arrested Development ș.a.

◆ Army Of Lovers s-au înmulțit. Exoticul grup suedez are o componență nouă în persoana tinerei (21 de ani) Dominika Peczynski născută în Polonia. De la 14 ani se află în Suedia, iar la 19 ani a făcut strip-tease lucrînd și la o agenție de "sex prin telefon" din Los Angeles. De cîntat, de acum încolo...

A.P.

NAZARETH ÎN ROMÂNIA

ROMANIAN STORY

Voi încerca să relatez etapele mai puțin cunoscute din acest scurt turneu, fiind singurul ziarist care i-a însoțit pe oaspeții la Brașov, la Poiana, la Bran, peste tot. Cele scrise de colegi în alte publicații au stîrnit reacții, chiar din partea scoțienilor. Au fost efective revolțate cînd au văzut că un reporter de la "Evenimentul zilei" n-a reținut decît că au bătut puică fiară în România. Nu se așteptau la o astfel de "ospitalitate"! În "Adevărul" cineva (și zice Viva) are un text de-a dreptul umilitor pentru orice artist, deși rușinea trebuie să-i aparțină autorului. Înainte de-a-l comenta, redau un scurt fragment pentru a vă face o imagine asupra celor care scriu ba de politică, ba despre rock.

"În timp ce Comisia de pensii și ocrotiri sociale din Marea Britanie umblă după ei să le facă formele, nazareții vizitează Castelul Bran, în loc să se ducă la Herculan, la mofete și dau conferințe de presă (ca să vezi, cînd în țara de baștină nu-i mai bagă în seamă nici gazeta producătorilor de coșciuge). Aflăm astfel, dintr-un ziar de profil că în conferința de presă de la Brașov liderul trupei, Dan Mc Cafferty a rostit "primele cuvinte". Cam tîrziu la etapea lui, dar mai bine mai tîrziu decît niciodată. Cel cîrui îi erau adresate a fost Teo Peter, un cîntăreț rock autohton."

În afara jignirilor iefine găsim aici un lanț întreg de inexactități. De unde știe cutare că Nazareth sunt sau nu "băgați în seamă" la ei acasă? Ce ziar de profil o fi fost cel citit de persoana? Cum a vorbit la conferința de presă Dan Mc Cafferty cu Teo (care numai cîntăreț nu e, ci basist la Compact) nu mă prind. Cei doi s-au întâlnit la Poiana Brașov iar prezentările le-am făcut chiar eu. La conferința de presă s-a vorbit destul de mult despre băutura, mai ales în așteptarea unor întrebări pertinente din partea ziaristilor (care erau de genul "Ați merge la Cîțoceni, ca Michael Jackson, dacă ai fi invitat?" sau "Ce părere aveți de muzica lui King Crimson?" sau "Ce știți despre rock-ul românesc?" - asta înainte de a cînta Compact și altele și mai și).

Dar iată ce afirmă documentarul (a) Viva: "În traducere (de jenă) doar aproximativ, ele înseamnă: "tu ești ca noi, ceilalți sînt răbăți". Arita nesimțire n-am văzut nici în anecdotele generale. Și urmează cheia textului tovarășului de la "Ștefan Gheorghiu" (nu e exclus să fie anul dintre băștinași și nașterii sale "Scînteii").

"După ce că unflă banii tinerilor care n-au ceva mai bun în loc, după ce că profiții de lecătina care mai ține în viață amintirea unor nostalgici, după ce că bei ca beuîndul "țuică fiartă, vin, coriandă și whisky", de la o dimineață pînă se erapă de leka noș, tot tu ne faci cu apă rece? Să-ți fie rușine obrazului!"

Aceasta a fost "cronica" muzicală din "Adevărul"! Curios că pe prima pagină a ziarului din 23 ianuarie apare fotografia "beduinilor" cu textul (absolut normal de astă dată): "Aseară, Sala Palatului (care era Sala Polivalentă n.n.) a fost asaltată de iubitorii formației rock Nazareth. După triumful de la Brașov, Capitala a asistat la un eveniment muzical de larg interes pentru publicul finiar, la care au contribuit și membrii formației Iris."

Vă las pe voi să comentați, iar eu aduc alte fapte ziaristice de la "E.Z." care

după concert relatea că începuse la ora 19.00 cînd toată lumea (prezență!) știe că s-a întîrziat o oră! Pentru "Ecran magazin" biografia trupei este absolut alta decît cea reală. Se zice că au cîntat în deschidere la Deep Purple (toate numele sunt date în ghilimele) că primul

Masă lungă în Poiana Brașov. Dan, Lețuș și Vladi. Sticlele goale s-au vindut.

album a fost "Razamanaz", că Manuel Chariton este și azi component al grupului etc. Evident au fost și cronici cîștite și frumose chiar, dar nu la ele mă refer. Autorii acestora din urmă sper să mă ierte. Nu mi-am propus o revistă a prescii ci doar o subliniere a răului pe care-l fac publicului cititor, neavizații și impertinenții pseudoziariști care ne năpădesc. Ba plîngem că nu vine nimeni la noi, că n-avem concerte adevărate, că n-avem sponsori, ba îi cerăm pe cei care riscă să vină. Nu ne convine că vîrstă, nu ne place cum și ch beau etc.

Păi dacă vin Guns N'Roses, care beau și pe scenă și mai aruncă și cu sticle în public, domni revoltați o să cheme armata să-i gonască cu "guns" pentru că "roses" văd că avem berechet!

Revin la subiect. La Aeroportul Otopeni (care tînde să devină tot mai cochet) un grup de ziaristi plus o echipă a Televiziunii îi aștepta pe oaspeți. Nimeni nu știa exact cum arată și nici o pancartă cu Nazareth nu s-a scris pentru a-i atenționa că sînt primii de cineva. Așa că domni au trecut pe lângă grupul de la ieșire și s-au dus direct în banul din aeroport. După minute de cercetări și umkări, cu ajutorul echipei lor tehnice, au fost depistați, s-a achitat nota și au ajuns la microbuzul Toyota condus de dl. George (șofer de nota 10!). Au urmat scurte interviuri, fotografii, transmisiile directe la Radio Contact și plecare spre Brașov. Dorian Ciubuc cu mașina personală a preluat una dintre lăzile imense aduse de scoțieni. În "Toyota" a urcat și ghidul-reporter Alex

La ieșirea din aeroport cei patru au pozat oficial. Veseli că au ajuns întregi

de la R. Contact. Pe drum s-au mai desfășurat câteva sticle de "Napoleon" (aduse de acasă de ei) și s-au cumpărat și câteva cutii de bere la cecera înstierată a unora. S-a ascultat Nazareth (o casetă cu balado), apoi una cu "No Jive". S-a cîntat, s-a dormit uneori. Toată lumea

fuma. Ba chiar și țigări ceva mai speciale cu un miros mai iute. Dar asta-i treaba lor. N-au făcut urî, n-au deranjat. În fond, e sănătatea lor. Billy era singurul care citea revista "Q" (pe care mi-a dăruit-o). Am coborît din mașină în fața hotelului "Piatra ară" din Poiana, cu ochii roșii, cu hainele afumate. Primirea caldă făcută de echipa Migas Real Compact (patroni și salariați) plus băieții de la Conexiuni. Repartizarea pe camere s-a făcut rapid. Dialogul dintre artiști s-a legat din hol. Teo i-a întîmpinat pe Mc Cafferty cu o sticlă de vin deschisă. S-au schimbat primele impresii legate de produs. Apoi am fost invitați la masă. Una lungă, ca la nunta. Început s-au făcut grupuri mici care s-au descurcat în englezo-română. Scoțienii au fost deosebiți de prietenoși, simpatici și deși au bătut destul (cu excepția unui tehnic care a admis că

Studiu colectiv al albumelor castelului. "Nu scrie nimic despre Dracula!" În centru, Alex de la Radio Contact.

înă la 6 chimenea. Învoit de la unitatea din Sibiu. Pe 20 ianuarie, la 12,30 am plecat spre Bran. Am fost primiți de primar și alte oficialități. Vizita castelului n-a durat mult. Cam 40 de minute. Era foarte frig înăuntru. Oaspeții au urmat cu atenție explicațiile ghidului. Sîndeni ar fi dorii mai multe date despre Dracula, dar acestea lipsseau. Dl. Mircea Tornea ne-a pofțit la masă și astfel a

Nazareth și alții după conferința de presă.

capul pe masă) au demonstrat o rezistență fantastică. O spun ca rebător, dar din surse demne de luat în seamă (rockul românesc) părerea mi-a fost confirmată. Darrell și Lețuș s-au retras la o discuție ca între botezisti. Dan și Pete au dialogat cu dl. Belceanu prin intermediul unui foarte bun translator, Bobby. Willy a dansat cu toate doamnelor de la masă întrebîndu-mă apoi cine cu cine au venit ca să nu faci gafă. L-am lămurit și n-a făcut Compații au stat o vreme cu trupa restaurantului. Nu s-a bătut lapte nici de partea românească. E greu să explici aici că "Sex, Drugs & Rock'n Roll" este o axiomă, un fel de a fi și un moft sau o fiță de artist. Cine n-a trăit printre oamenii rock-ului n-are cum să înțeleagă. De la Darrell am aflat că a fost bun prieten cu John Bonham de la Led Zepelin. Că nimeni nu poate bate că îi respectă pe Led Zep, pentru faptul că n-au continuat fără el activitatea. Billy n-a coborît la masă. A rămas în cameră, a citit, s-a uitat la diapozitive cu imagini de familie și apoi a dormit. S-a și cîntat mai spre dimineață. Cîntece scoțiene dar și românești. Ba chiar și "Volare" din repertoriul italian. Cu Darrell am avut un dialog extrem de interesant despre showbiz-ul britanic pe care-l voi rezuma data viitoare. Soldatul Minel Stoica a fost cu noi

După o masă copioasă oferită de cooperativa Bran s-a bătut o sagură de țuică fiartă. Dumna ne e martoră.

NAZARETH ÎN ROMÂNIA

componenților. Publicul a aplaudat și anunțarea sponsorilor, înțelegînd rolul acestora (lucru care la București nu s-a mai repetat). Show-ul Nazareth a prins de la prima piesă. Televiziunea locală a filmat permanent. Poate prea aproape de protagoniști, încurcîndu-și firele, la un moment dat cu cele de la chitara

Vladi Cnejevici (bere), Darrell Sweet (sec), Teo Peter (vin de buturugă). Rolurile s-au mai schimbat

bus. George Popa l-a descurcat. A fost un bis adevărat, ceru de întreaga sală cu înasistenta. Sinceritatea și plăcerea de a cînta (chiar și la 25 de ani de la debut). S-au transmis, iar brașovenii au răspuns adecvat. Erau și foarte tineri dar și oameni de 30-40 de ani care i-au ascultat pe casele și discursii pe vremea. N-au lipsit muzicienii locali și tîcni fanii din Arad, Miercurea Ciuc, Gheorgheni, Sibiu, Făgăraș, Bistrița sau Baia Mare!

Înainte de a încheia această primă parte a relatării vreau să remarc faptul că pe scenă, cei patru au intrat perfect lucizi, nu au admis pe nimeni în cabină înainte și după show timp de 30-40 de minute. Fiecare și-a făcut meseria cu maximă dăruire și profesionalism. Am avut de la cine să vădăm.

SPONSORII TURNEULUI DIN ROMÂNIA

GETECO International, Coca Cola, Alfares (prin Hussein Jaradat), Alerom Alfabit Motorola, Hotel București, G&G, Pelican Friendly, Champ, Krontur Brașov, Vornicela Young Club, Vio Prod Impex srl., Disco Rock 92, Cooperatia din Brașov și Bran, Societatea Comercială Poiana Brașov, Lăcătuș-Naghi Prodimpex srl., Cotidianul, Pop, Rock & Show.

PRODUCĂTORI

MIGAS REAL COMPACT și G.D. TOTAL SERVICE

SUNET ȘI LUMINI
Firmele implicate au fost Migas Real Compact, Sînx Pro și Holograf. La Brașov, la papirul de scenă s-a aflat Bibi Ionescu iar de "față" a răspuns Dorian Ciubuc. Au fost ajutați de Claudiu Ionescu, George Popa, Bogdan Cristache. La București la papirul de mixaj din sală s-a aflat Sandu Grosu, iar pe scenă (monitorizare) Claudiu Ionescu.

La reprimile cu Nazareth au lucrat Richard Lloyd (din Yorkshire) singurul englez (pe jumătate galez) din echipă, Willy la scenă și Robert G. Kennedy la percuție (după părerea unora este un baterist mai bun decît D. Sweet). Calitatea sunetului a fost net superioară în timpul recitalurilor Nazareth, deși instalația era aceeași.

vocaliști de-ai noștri, cînd l-au auzit, au căzut pe spate. Ce mai, băieții sînt direcți, simpli, instrumentiști de un foarte bun simț. La ei s-a auzit și toba mare, la Iris, nu. Basistul a fost de-a dreptul hănos. Atmosfera? Publicul? Nu știu. N-am avut ochi decît pentru

Doar oamenii erau diferiți!

IMPRESII DE LA AVIZAȚI

FLORIN IONESCU (Direcția ȘI: "Nazareth rămîne modelul de trupă

Nazareth. Pentru ei m-am dus, nu ca să mă uit în sală. Oricum eu m-am simțit excelent. Asta contează!"

MĂDĂLINA MANOLE: "Pentru mulți, apariția mea la un concert rock a avut marjă emoții. Eram curioasă, în fond de muzica copilăriei noastre. Totuși, pe parcursul show-ului nu am transmis suficient. Oricum sînt mare profesionistă. Mi-a plăcut și Iris-ul, dar Nazareth e altceva. Nu se poate face vreo comparație. E vorba și de un alt stil. Trebuie să recunoșc că am trăit mai intens Uriah Heep și Ian Gillan. Știu ce mi-a plăcut cel mai mult? Cum sunau tobele. Sunau dumnezeiesc. Normal că mă interesează și profesional, așa că nu mi-am luat ochii de la toboșar."

Darrell și "The Soundman" dimineața la... 12.00. Doreau să schizeze.

foist o surpriză. Dar rockul este o veche pasiune. Mi-a plăcut mult, mult de tot. Publicul însă mi s-a părut cam rece, prea distanțat. A fost un bis, dar atât. Nazareth au cîntat curat, serios. Am citit într-un articol că ar bea foarte mult. N-au decît. Pe scenă nu s-a văzut. Ce fac dincolo de scenă e treaba lor, e viața lor. Important e că în spectacol au dat totul din ei".

ADRIANA BUCIU (Secret): "Am

Dorian Ciubuc (G. D. Total Service) în celula lui Vlad Tepeș

Pagini realizate de Andrei Partos

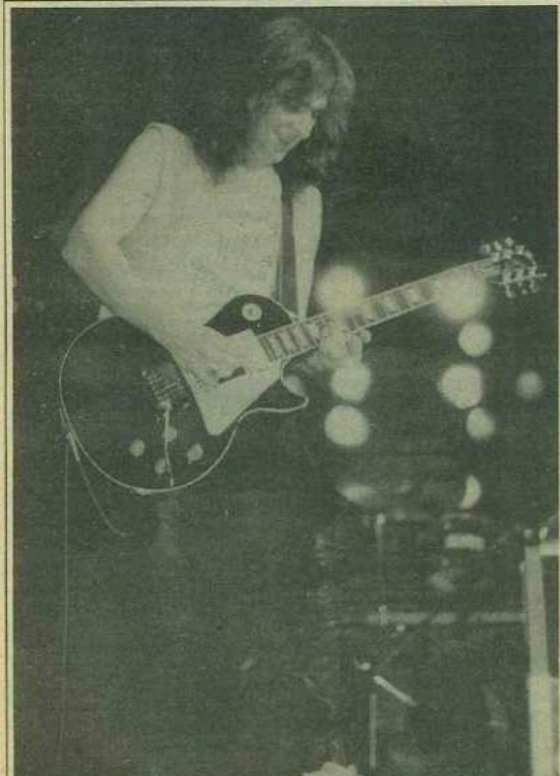

To Poprock + show!
May your rocks always roll
O.D. Sweet

Nazareth

James/Luce

Rock

JAZZ

Ultimul dintre "părinții" stilului "be bop" care a deschis poarta jazz-ului modern, ilustrul trompetist, șef de formație, cântăreț și aranjor de culoare John Birks cunoscut în jazz ca Dizzy Gillespie, și-a trăit ultimele clipe într-un spital din New Jersey, bolnav de cancer la pancreas. Toate agențiile de știri ale lumii aduceau vestea că în seara zilei de 5 ianuarie 1993 acest veritabil simbol al genului se petrecea dintre cei vii. A aparținut unei generații de mari deschizători de drumuri și exponenți de prim rang pentru jazz, o generație pe cale de dispariție, înregistrând multe treceri în neființă la finele anilor '80 și începutul prezentului deceniu: ne referim la Sarah Vaughan, Art Blakey, Miles Davis și la alții asemenea lor, care nu au lăsat în urmă, din păcate, decât puțini continuatori de autentică valoare. Cei numiți ori nenumiți ca reprezentanți, ca virfuri valorice în istoria jazz-ului modern au avut fiecare legenda, împlinirile și faima sa, dar Dizzy Gillespie s-a născut sub acea zodie

...și a fost DIZZY GILLESPIE

a celor destinați să impună, să iasă în evidență. Era suficient să-l vezi o singură dată pe instrumentistul ai cărui obraji se umflau ca niște uriașe foale când sufla în trompeta sa cu pavilionul orientat oblic în sus și nu înainte ca toate celelalte, pentru a nu-l mai uita niciodată!

Încă din anii '40 când în urma experimentelor efectuate împreună cu celebrul saxofonist Charlie Parker, dar și notorii Charlie Christian - chitară, Thelonious Monk - pian, Kenny Clarke - baterie, din care s-a născut, în nopțile fierbinți de la localul "Minton's Playhouse" din cartierul Harlem al negrilor new-yorkezi jazz-ul be bop, trompetistul - spirit vivace și plin de umor, înzestrat cu un acut simț al show-ului - a încercat să "îndulcească" impresia la public a noului stil colțuros, insolit, mai greu "digerabil". Spre deosebire de taciturnul Parker, Gillespie "cel amețit" (dizzy) se vădea un veritabil showman, ridea, glumea, schimba cu publicul în timpul improvizărilor silabe onomatopice precum "be bop", "re bop"...

În aceeași ordine de idei, tot el a imaginat și înfățișat "uniforma" bopper-ului: ochelari negri, barbișon, lavalieră și o tichie multicoloră.

Ce a lăsat marele Dizzy Gillespie posterității? Inovările de limbaj și expresie proprii unui concept ale cărui date esențiale s-au perpetuat până azi (fie că s-a reactualizat succesiv sub apelativele "hard bop", "neo-bop", "free bop") schimbând definitiv orientarea genului; câteva celebre compoziții precum "A Night In Tunisia", "Be Bop", "Dizzy Atmosphere", "Birks Works", "Manteca", "Good Bait", o mulțime de discuri, în diverse formule cu Ch. Parker, Th. Monk, M. Davis, cu big band-ul propriu în 1945, cu "Modern Jazz Sextet", cu "The Giants Of Jazz" (cu care a fost oaspete și în România, în noiembrie 1971 și noiembrie 1974), împreună cu grupul "Double Six" din Paris, cu "Dizzy Gillespie's Big Four", mai nou (în 1983) în tandem cu un apreciat trompetist cubanez, Arturo Sandoval, cu un grup de bossanoviști brazilieni etc., amintirea a sute, mii de concerte, participări la festivaluri pe meridianele lumii în care a strălucit ca un instrumentist virtuoz, ca un improvizator inepuizabil, ca un artist dăruit total scenei și publicului...

Florian Lungu

Dizzy Gillespie LP

What does Dizzy Gillespie know about Conga drums? Lots. The late, great Chano Pozo taught him all about things like Congas, Bongos, Cowbells and the like.

So when Dizzy digs LP he knows what's good and You might do well to follow his example.

LATIN PERCUSSION

P.O. BOX 88 • PALISADES PARK • NEW JERSEY 07650

Jazz Festival București '92

Ecouri din presă

Ștefan Berindei

Poate nu toți fanii jazzului au reușit să citească în totalitate presa care a publicat comentarii despre acest eveniment festivalier al toamnei. De aceea, m-am gândit că ar fi interesat pentru cititorii PR&S să extrag esențialul din aceste articole.

Așadar: "România Liberă" (26 octombrie 1992) sub titlul "Sala în extaz", Adrian Bărbulescu scrie "Trei seri la rînd, punctul de referință al jazz-men-ilor bucureșteni (și nu numai) a fost Sala Radio, unde a avut loc Festivalul "Jazz 92", acesta constituind de fapt deschiderea stagiunii de toamnă a genului".

"Cotidianul" (27 octombrie 1992) - "Bucharest Jazz Festival a electrizat Sala Radio" "...festivalul a arătat că Bucureștii poate fi o capitală a jazzului european... Anca Parghel... regina jazzului... Simmers Quartet - Brașov - 4 voci de aur. Un recital de gospel pe care l-ar fi învidiat și bătrînii culegători de bumbac din Louisiana". (Codruț Pinzaru). Păcat că n-a apărut și partea a doua a acestui articol.

"Ora" (23, 24, 28 octombrie 1992) Lui Radu Manea (alias Dinu Capolide) îi sîntem recunoscători pentru bogatul material publicat și

mai ales pentru progresul făcut în înțelegerea și comentarea jazzului, oameni și muzică. Un singur amendament; m-aș fi așteptat ca titlul "Festivalul care a sfidat realitatea" să fi fost tipărit, în ghilimele, doar mă citase, și să fi comentat și alte recitaluri decît cele susținute de Mircea Stan - Pentti Lahti (Finlanda) și duo Harry Tavitian - Corneliu Stroe. N-o fi primit nici el alt spațiu pentru continuare ca și C. Pinzaru de la "Cotidianul"? Reținem din comentariul lui: "Tehnica interpretativă a compatriotului nostru Marian Petrescu rivalizează cu cea a oricărui pianist celebru".

Trustul "Expres" se pare că excelează nu numai în reporteri buni, ci și în mulți iubitori de jazz. Nu mă gîndesc doar la premiul de 100.000 lei, premiul "Mihai Berindei" oferit lui Cristian Soleanu, ci și, dar mai ales, la cei care au publicat zilnic, înainte, în timpul și după festival note informative în "Evenimentul zilei", sub semnătura Mihaelei Stretea, Corinei Niță și a lui Alex Revenco sau cronica din "Expres Magazin" nr. 44 din 4.XI., din care citez: "Am putut urmări trei regaturi autumnale de o jînută pe care, iată, doar capitala o poate furniza. Eforturile depuse de organizatori au fost de această dată cu adevărat extraordinare". (Sorin Lucian Ionescu)

"Libertatea" (27 octombrie 1992) "... grupurile și serile au fost neașteptat de omogene la nivelul de sus. Formațiile academice de jazz (este drept, selecționate anterior) s-au apropiat de nivelul profesioniștilor (eu aș spune că și unii profesioniști de la noi au încercat să se apropie de nivelul concurenților), avînd individualități de talie internațională și o prospețime benefică atmosferei generale... Un adevărat evantai de personalități, un început foarte bun pentru o idee generoasă și necesară..." (Aurel Gherghel)

"Tinerama" (30 octombrie 1992) Citind cronica respectivă,

m-am întrebat - oare din ce direcție "artistică" sau "politică" vine Sabina - Iolanda Fati, care se exprimă ca între prieteni la cafenea: "Și am rămas timpicî cît timp a cîntat formația finlandeză..." "...Ionuț Baranga bunuț..." (Apropo, lansarea acestui excelent basist nu s-a făcut acum, ci cu doi ani în urmă...) Cu o săptămîină înainte, în aceeași "Tinerama", cel care semnează DIC scrie mai puțin și mai bine nota intitulată "Festival mare cu buget modest".

"Meridian", prin Oltea Șerban

"New Generation"

Părău (comentariu) și prin Petrică Pavel (foto), a oferit cel mai amplu reportaj atît de la Conferința de presă și recitalul organizat înaintea festivalului la Jazz - Club Casa Studenților - București (20 octombrie 1992), cît și prin cronica festivalului.

"Meridian" (24 octombrie 1992) "Esențial este profilul moral al jazz-man-ului, pentru care muzica pe care o creează practic atunci, în clipa contactului cu publicul, înseamnă totul. Și înțelegem acest fenomen formidabil atunci cînd vedem

schimbările de expresie de pe fizionomia lor pe parcursul unei piese muzicale, de la tensiune maximă la zîmbet și relaxare. Festivalul de-abia a început și parcă am dori să dureze cît mai mult. Dar nu se poate. Rămînem însă în starea fierbinte a jazzului și încercăm să ne identificăm cu forța creatoare a celor de pe scenă. Atît timp cît ne considerăm ca făcînd parte dintre aceia cărora le place jazzul".

"Meridian" (29 octombrie 1992) "Existența acestui festival a fost o minune. Pentru că se știe că jazzul nu este și nu va fi niciodată un fenomen cultural "profitabil". De aceea sîntem dispuși să-i iertăm acestui festival compromisurile. La fel a făcut și entuziastul public bucureștean care a umplut sala Radio în cele trei seri-maraton de spectacol, rezistînd pînă la ore tîrzii din noapte și răsplătînd din plin (poate chiar puțin neselectiv)

de savoarea surprizei de proporții. Muzicienii noștri sînt decîși mai mult ca oricînd să nu admită un "turning point" acum, în prag de iarnă" (S.L. Ionescu "Expres Magazin") "Ținuta ușor conservatoare a festivalului a fost accentuată nu doar prin reluarea programelor deja cunoscute ale formațiilor Johnny Răducanu sau Puiu Pascu, ci și prin cantonarea într-un perimetru de "reflexe condiționate" a însuși tandemului Harry Tavitian/Corneliu Stroe - muzicieni ce excelau întotdeauna prin inventivitate... Recitalul Cvintetului Marius Pop/Ștefan Berindei nu a avut suficient relief spre a fi păstrat în memoria afectivă..." (Virgil Mihaiu - "România Liberă")

Din această ultimă sursă mai citez: "Am mai spus-o: în tot estul Europei existau doar trei capitale, București, Atena și Tirana, unde nu se ținea cu regularitate festivaluri de jazz. Cel care a reușit să pună capăt jenantei situații este promotorul Alex.Șipa ... stressul prin care trec astăzi organizatorii unei astfel de manifestări nu e cu nimic mai prejos față de cel din timpul cumplitei dictaturi ideologice anterioare momentului Decembrie '89. Căci fără jazz, orice discuție despre libertate în acest secol ar fi lipsită de un reper estetic major, iar libertatea trebuie permanent recucerită... Deciziile juriului au fost echitabile, concordînd și cu estimările publicului... Autentice momente de împlinire estetică ne-au furnizat apoi componenții sextetului finlandez condus de Mircea Stan și Pentti Lahti... o trupă de zile mari cu un drive nebun, dar și cu un ferm autocontrol al demersului improvizator individual, astfel încît imaginea de ansamblu, deși suprasaturată de frumuseți, își menține un echilibru aproape clasicizant!"

Sonorizarea realizată de Sfinx ProLid a fost "fenomenală" (Sorin Lucian Ionescu), "de bună calitate" (Florian Lungu), "proastă" (Sabina - Iolanda Fati). (Adevărul o fi la mijloc?)

Pe Florian Lungu cu amplele și pertinentele lui comentarii apărute în revista noastră nu l-am mai citat, recomandîndu-vă, eventual, să răsfoiți numerele apărute în perioada octombrie - noiembrie 1992.

Alexandru Șipa

PANTERA

zgomot și furori

La ora actuală pare aproape imposibilă existența unui metal-hardcore mai brutal și mai primar decât cel al texanilor de la Pantera, care i-au însoțit pe Megadeth în turneul lor european.

Să le fi venit timpul și celor de la Pantera? În 1990 "Cowboys From Hell" au revelat în sfârșit această formulă extrem de agresivă: un frontman (fost boxer) charismatic - Phil Anselmo - jumătate Henri Rollins, jumătate Iggy Pop - cuplul Diamond Darrell (chitară) și Vinnie Paul (baterie) și solidul Rex la bas. După un început nesemnificativ - patru albume slabe autoproduse între 1983 și 1989 - și după ce Phil Anselmo li s-a alăturat în 1988 pe "Perver Metal", cowboy-ii în anulul sunt pe cale să se impună cu adevărat. Cel mai ușor de abordat cu ocazia concertului de la Paris a fost Rex și iată ce a declarat acesta revistei *Hard Rock*.

HRM: Pantera lasă impresia că ar fi pe drum 365 de zile pe an. Cum faceți să aveți atâtea zile de turneu, să înregistrați unul dintre cele mai bune albume de la metal-hardcore ale anului și încă să vă păstrați capul pe umeri?

Rex: E adevărat, concertăm fără întrerupere de la lansarea lui Cowboys... Ne-am acordat o pauză de două săptămâni pentru a înregistra "Vulgar Display Of Power", dar asta nu-i încă tot. Ne păstrăm capul pe umeri pentru că a face turnee trebuie să rămână activitatea principală a unui grup. Mai ales la nivelul nostru: nu sîntem difuzați decât foarte puțin la radio sau MTV... așa că acesta rămîne singurul contact pe care-l putem avea cu publicul. Fiindcă am prins gustul acestei vieți "tot pe drum" am devenit foarte adaptabili și a ne păstra singele rece nu este o problemă.

HRM: Și după ce-o să terminați turneul, pentru că va fi

vorba de reluarea unui ritm așa-zis "normal", trecerea nu va fi prea brutală?

Rex: Nu prea. N-avem decât o lună de odihnă pe an, oricum, așa că acest timp liber va fi utilizat la maxim - pentru recreere, bineînțeles.

HRM: Succesul grupului Pantera a venit destul de tirziu dacă stăm să ne gândim, pentru că Vulgar Display Of Power este deja cel de-al șaselea album al vostru. Cine s-a schimbat: voi sau publicul?

Rex: Eu cred că Pantera a demarat în adevăratul sens al cuvîntului cu Cowboys... Tot ce am făcut înainte, acele patru albume autoproduse, nu erau decât niște înregistrări demo îmbunătățite, pe vinil. Oricum, nu s-au prea vîndut. Grupul a devenit serios cu adevărat după ce-a venit Phil. Pe vremea aceea fusesem refuzați de cel puțin cîte 12 ori de fiecare casă de discuri. Nu-i puteam convinge de loc, nu ne voiau și pace. Dacă Cowboys... ne-a lansat, asta s-a întîmplat pentru că a fost mult mai bun decât cele dinainte. Eram mai copti și ca urmare scriam piese mai bune.

ÎN CĂUTAREA ULTIMULUI

HRM: Pentru noi, succesul grupului de după Cowboys... este doar o etapă, sau credeți că ținta a fost atinsă?

Rex: Cîte puțin din fiecare. Noi sîntem în permanență mirați că ne aflăm unde ne aflăm, este un lucru la care am visat mereu dar, în același timp, vrem să mergem cît mai departe. Și apoi, nu ne putem spune în fiecare zi: "Gata, am ajuns în vîrf". Lucrurile sînt doar puțin mai simple decît la început.

HRM: Ice-T spune că celălalt grup al său, Body Count, care ar fi trebuit să cînte alături de voi în deschiderea acestui turneu, este doar o alternativă de care se servește pentru a șoca, fără să se gîndească prea mult și că, în

schimb, în Ice-T își permite să analizeze mai multe probleme. Unde ai situa tu Pantera, mai spre Body Count sau spre Ice-T.

Rex: Pantera este un fel de jurnal intim al nostru. În el există tot ceea ce vedem în jurul nostru zi de zi, tot ceea ce ne marchează și ne revoltă. Aici este meritul lui Phil. Meritul grupului începe acolo unde aceste idei trebuie puse în practică, într-o optică live. Eu nu sînt chiar așa de nervos ca Phil, care se-nfurie din orice. Ice-T are această posibilitate de a-și descărca bila, frustrările, prin Body Count. Și noi putem face acest lucru prin Pantera. Piesele cele mai heavy ne permit să dezvăluim totul la modul cel mai crud și deasemeni putem deveni mai coerenți în piesele mai lente, de "ambianță".

HRM: În care din cele două ipostaze te simți tu cel mai bine?

Rex: Eu văd totul ca pe o prăjitură mare. Putem tăia felii mai mari sau mai mici, dar gustul rămîne același. Îmi plac ambele stiluri. E bine să ne mai calmăm din cînd în cînd, să-i lăsăm pe puști să respire pentru a-i putea "lovi" și mai tare în piesa următoare.

HRM: Ați reflectat deja la consecințele acestui mod de-a spune sus și tare ceea ce gîndiți, fără compromisuri, la faptul că mesajul vostru ar putea fi greșit interpretat și s-ar putea întoarce împotriva voastră?

Rex: Nu, pentru că asta nu s-a întîmplat niciodată. Oamenii se pot folosi de ceea ce spunem noi

pentru a deschide ochii celorlalți dar pot să ne și ignore. Noi vorbim de ceea ce vedem, de rasism, de nedreptăți, care sînt probleme reale, nu noi le inventăm. Dacă șocăm, cu aîit mai bine, pentru că acesta este adevărul. Nimic nu este previzibil, în realitate. Nu putem să afirmăm: "Oamenii așteaptă acest cîntec; el va deveni un hit!"

HEAVY - - BLUES PLOMBAT!

HRM: În Statele Unite este un adevărat an electoral. Crezi că din această cauză tineretul american este mai deschis și se manifestă mai deschis decît oricînd, dorind să arate prin aceasta că există într-adevăr un rău de care s-a săturat?

Rex: Nu, cred numai că America este gata pentru schimbare. O schimbare nu numai politică. Să terminăm cu anii '80 așa cum s-a terminat și cu anii Reagan.

HRM: Texas-ul nu prea are reputația de a fi focarul contra-revoluției culturale a Statelor. Mai mult America centrală, sudul puritan... Cum se face că un grup a apărut într-un astfel de context?

Rex: Ca o bandă de psihopați hirsuți. Nu numai atitudinea noastră șochează acolo, dar nici mesajul nostru nu se îndreaptă întotdeauna în sensul cel mai "comod". Texasul este un Stat foarte rasist. Cartierul meu n-a fost prea mixt, dar Phil a crescut într-o

astfel de zonă. Eu aveam prieteni negri, dar părinții nu mă lăsau să-i invit în casă și chestii de genul ăsta... Personal, chestia asta m-a dezgustat întotdeauna. O să mai treacă mult timp pînă să se schimbe mentalitățile. Și afacerea Rodney King, tulburările din Los Angeles, asta nu-i decît partea vizibilă a icebergului.

HRM: Din fericire în Texas există blues-ul, nu-i așa?

Rex: Ah, da! Și Pantera este un grup de heavy-blues! Am crescut cu asta, în cluburi, la radio. Dar ca s-o spunem, p-ai dreptă, Texasul nu este zonă noastră. Sîntem mult mai cunoscuți în alte state. Cred că ne-au văzut prea mult, în toate cluburile, de-a lungul anilor. Este un circuit teribil, ești tratat ca un rahat, dar a meritat. Pantera este blindată! Putem rezista lumii întregi acum; în comparație cu cluburile texane ar fi o plăcere.

HRM: Vorbește-ne de începuturile tale.

Rex: Am început la 16 ani. Acum am 28 și asta-i tot ce știu să fac. Pantera va fi mereu primul meu grup. Înainte cîntam în liceu cu un grup piese din repertoriul Led Zeppelin, Rolling Stones, după-ai m-am apucat de jazz cu Vinnie.

JAZZ - HARDCORE

HRM: Ai o școală cel puțin surprinzătoare pentru a fi componentul secției ritmice a unui grup de hardcore.

Rex: Nu-i chiar așa! Jazz-ul este ideal pentru soliditatea ritmică.

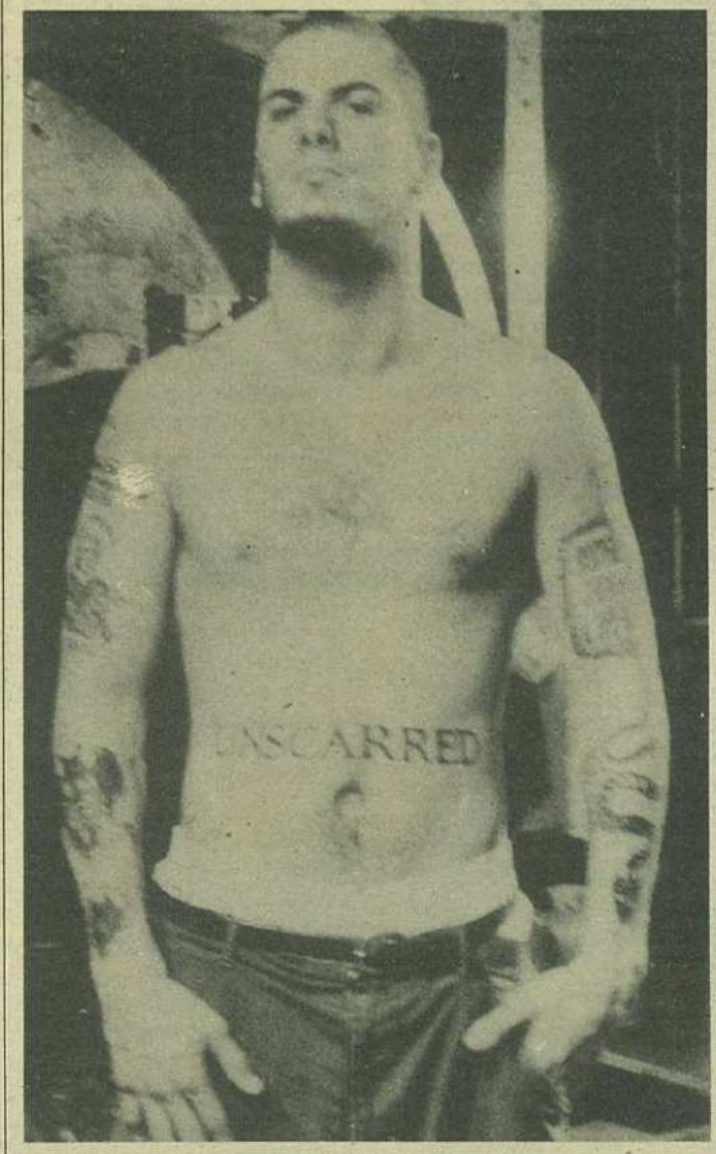
HRM: Există o piesă ciudată pe Vulgar..., "Hollow", despre pierderea unui prieten din cauza unei boli. Cine era?

Rex: N-am nici cea mai vagă idee! Ar trebui să-l întreb pe Phil... Nu m-am gîndit niciodată. De fapt, în marea majoritate a cazurilor, nici nu ascult cuvintele. Serios, cîteodată mă întreb ce tot bolborosește chelu?! Pentru că merge și-așa, pentru că nu mă interesează și prefer să-l las pe Phil în zona asta pentru că eu scriu ca un măgar.

HRM: Să vorbim puțin de Terry Date. El a produs două dintre cele mai bune albume ale voastre, rolul său nu e neglijabil?

Rex: O, nu... Ne aduce berea, ne procură cele mai bune droguri. Nu, fără glumă, el nu intervine deloc. Noi singuri ne facem toate aranjamentele. Are meritul de a avea idei geniale. Ne împinge să încercăm chestii puțin bizare... L-am ales pentru Cowboys From Hell, după ce-i cunoscusem posibilitățile pe Louder Than Love al lui Soundgarden și l-am agățat imediat. Ne va produce următorul CD, asta-i sigur. Cred că vom compune în studio de data asta, în loc să facem demo-uri și s-o luăm apoi de la capăt pentru înregistrările definitive. O să iasă o chestie super, asta-i sigur.

Traducere și adaptare după "Hard Rock Magazine" Anca Lupeș

O speranță? Aproape o certitudine:

Rachel's Breakdown

Total a început într-o zi la fel de normală (sau anormală?) ca toate celelalte, când pe adresa UNIPLUS (atunci încă UNIFAN) Radio a sosit un plic destinat Diana Singer & Adrian Coleașă. În plic, o casetă și o prezentare a unei trupe despre care nimeni nu știa nimic: Rachel's Breakdown.

Muzica a plăcut și a fost difuzată atât la UNIPLUS Radio în

C. J. - vocal

București, cât și pe postul național, la "Radio în blue-jeans".

Între timp membrii trupei nu au renunțat deloc la ideea unei colaborări active și consistente cu acest colț de lume, așa cum reiese și din acest interviu.

Să facem deci cunoștință:

Care este componența grupului?

C.J. - voce; Jez - chitară; Ayd - bas; Richy - tobe.

Sîntem bazați în Stoke-On-Trent, în ceea ce se numește

JEZ - chitară

Midland Regions, în Anglia. Este prima trupă adevărată pentru toți patru, niciunul dintre noi nu a avut alte proiecte paralele și nu a făcut parte din vreun alt grup. Rachel's Breakdown există deja de aproape trei ani.

Sîntem influențați de trupe de genuri diferite, de la Black Sabbath, Rose Tattoo, Guns N'Roses, Sex Pistols și The Cult. Toți sîntem fani ai acestor trupe.

Cum e să fii o trupă nouă, astăzi, în Marea Britanie?

Păi, înseamnă o muncă foarte serioasă. E o luptă neîntreruptă pentru ascensiune, dar totul nu ne

face decât să luptăm și mai mult și să producem material mai "puternic". Majoritatea trupelor noi se sparg în mai puțin de 12 luni. Cu toate necazurile pe care le ai, există totuși și recompense. Credem, că, dacă te ții într-adevăr de ceva, oricum ar fi la un moment dat, vei obține ceea ce dorești, așa încît toate problemele ne-fac doar mai puternici și mai hotărîți.

Ce reacții ați avut pînă acum, de la public, posturi de radio, case de discuri etc?

Au apărut cronici în săptămînalul național de heavy-metal "Kerrang" și am fost notați "Killer" (n.r. cronicile benzilor demo din Kerrang sînt notate într-un sistem de 1-5 puncte, Killer însemnînd 4 puncte). Cronici bune au fost și în fanzinele britanice "Organzine" și "Ruff Diamond".

Demo-ul "Eternal Charm" merge bine în Statele Unite; trebuie să apară cronici în fanzinele "The Last Word" și "Look Again"; am

RICHY - tobe

fost difuzați de mai multe posturi de radio rock americane și în cluburi rock. Mai multe case de discuri s-au interesat de noi, printre care Gina Walters (Warner Chappel Records), Island, London... Dar, încă încercăm!

Ce probleme aveți (în afară de bani, toată lumea are probleme cu banii)?

Ne e foarte greu să ținem show-uri în Londra, inima scenei britanice pentru trupe. Cluburile londoneze au sistemele astea

AYD - bas

idioate după care nu poți să cîmți acolo dacă n-ai un manager și mai e și sistemul "pay to play", adică dai tu bani ca să vii și să cîmți.

Trebuie să ne păstrăm slujbele ca să finanțăm trupa și asta complică problema turneelor.

Ce activitate ați avut pînă acum (turnee, înregistrări, show-uri radio etc.)?

Am făcut 3 demo-uri, în ordine: Scratch Art (Feb. '90), All Souls Avenue (Mar. '91), Eternal Charm (Mar. '92). Am apărut pe postul național, Radio One în Steve Wright Show și Friday Rock Show, ca și pe Raiders FM, London Pirate Show. Am fost descalificați dintr-un concurs Battle Of The Bands, pentru că mulțimea devenise cam prea turbulentă. Și am făcut un turneu britanic, turneu care a avut succes și a constat în peste 100 de spectacole live în ultimile 12 luni, toate pe spinarea noastră.

Ce proiecte de viitor aveți?

Căutăm un contract ca să ne putem scoate materialul pe vinil, CD și casete. O să mai facem un turneu britanic (mai compact de data asta, poate în deschiderea cuiva). Am vrea să dăm concerte în Europa și Statele Unite și să terminăm cu slujbele ca să ne concentrăm asupra grupului și să avem mai multe tatuaje.

De ce ați expediat materialele (demo, biografie) aici și ce sperați de la o colaborare cu România?

Vroiam doar ca numele să fie cunoscut și muzica ascultată în cît mai multe țări posibil.

Am trimis materialele în România datorită puternicei audiențe cult underground obținute aici de trupele bune (n.r. asupra acestui punct se vor explica mai amplu în curînd).

Viitoarele colaborări: sperăm să înregistrăm un EP? sau album? și am vrea să dăm cîteva show-uri, interviuri, în general ceea ce se numește promotion.

Citeva note personale?

Păi, vîrsta: CJ - 22 de ani; Jez - 23; Ayd - 23; Richy - 22.

Alte date personale ar fi cam lucrurile care ne interesează și în care sîntem băgați: tatuaje, băutură, să cîntăm live și să ascultăm rock de calitate.

Ce alte întrebări ați fi vrut să vi se pună?

V-ar place un contract de înregistrări de 1 milion de lire (Ha, Ha)

Pe ce se bazează materialul vostru?

Cum vă considerați prin comparație cu alte trupe britanice noi, ca Rich Rags sau New England?

Cam atât (acum) cu și despre Rachel's Breakdown, un nume de care vom mai auzi, cu siguranță. Mai mult chiar, după toate probabilitățile, ne vom și întîlni cu ei, existînd atît proiecte de înregistrări cît și de concerte (și nu numai în București). Dar toate la timpul lor! Și fiți pe fază!

Adrian Coleașă

PRIȚI LUMEA, VREAU SĂ COBOR!

Prima ta înregistrare a ajuns Number 1. În seara asta vei fi în Top Of The Pops pentru a treia oară într-o lună. Lumea are nevoie să-ți vorbească, urgent. Cum a fost pentru Tasmîn Archer săptămîna în care visurile i-au devenit realitate? "Un coșmar teribil", declară ea.

Duminică, single-ul său de debut, Sleeping Satellite, și-a încheiat cele 6 săptămîni de stat pe locul 1. Luni, ea și trupa ei au cîntat în deschidere la Curtis Stigers la Dominion în Londra. Miercuri a apărut la Top Of The Pops pentru a treia oară în patru săptămîni. Astăzi este joi și tot ceea ce-și dorește Tasmîn Archer, este să se urce în tren, să meargă acasă în Yorkshire și să se ocupe puțin de gospodărie.

Sînd într-un bar din Londra și privind neconsolată la un pahar de Guinness, doamna Archer care în mod normal este o persoană optimistă, pare a avea o urgentă nevoie de sfaturi. În ciuda faptului că și-a dorit toată viața să fie cîntăreață și compozitoare, acum faptul că este o stea pop a lovit-o ca "un coșmar teribil".

"Fiecare are un program pentru mine și nu pot să mă abat de la el. Sau pot, dar ce sens ar avea? Ce altceva aș putea face? Nu-mi place să fiu înconjurată de oameni și la un moment dat să mă trezesc că nu-l cunosc pe nici unul. Oamenii îmi zîmbesc tot timpul. Dacă fac ceva greșit, toți mă iartă. După care eu mă întreb de ce mă iartă? Pentru că este vorba de Tasmîn Archer sau pentru mine pur și simplu? Apoi încep să analizez totul și acesta e momentul cînd o iau razna. De fapt, îmi pare rău doctore, aveți cumva vreo injecție sau altceva și pentru mine?"

Sleeping Satellite pare să fi ajuns pe locul 1, de undeva de nicăieri, dar de fapt este rezultatul a 5 ani de muncă grea alături de colegii ei de compus și de trupă, John Beck și John Hughes, și mai ales al campaniei promoționale speciale realizate de casa ei de discuri. Succesul lui Archer ar fi previzibil, avînd în vedere că ea citează nume ca Elvis Costello, Syueepe și Andrew Gold reprezentînd influențele sale majore.

Al patrulea și ultimul copil al unor indieni din vest ajuns în Yorkshire la sfîrșitul anilor '40, Archer și-a imaginat mereu că tatăl ei s-ar putea întoarce la un moment dat în Jamaica pe care

ea n-a văzut-o niciodată. La școală s-a simțit mereu o străină, deși s-a străduit întotdeauna să "facă parte din gașcă". Acasă, instalațiile muzicale ale familiei se întreceau în decibeli. "Unul dintre frați ar fi ascultat Public Image, Morrissey și The Velvet Underground, celălalt își pusese deja Abba, Jos, la parter, mama asculta Brook Benton sau Jim Reeves, iar eu îmi puneam The Carpentens în camera mea. Am crescut cu multă muzică".

Archer a părăsit școala la 16 ani și în curînd a început să cînte într-o varietate de trupe, între timp lucrînd în fabrică. Cînta back-up vocals, curățînd toaletele și făcînd ceaiuri la Bradford's Flexible Response Studios, cînd patronul a prezentat-o lui Hughes și Beck. Trio-ul a început compunînd împreună cu Archer (care nu știe să cînte la nici un instrument și nu este încă mulțumită de felul în care scrie textele). După ea, primele compoziții erau "de tot rahatu", dar s-au ținut de ele pînă au început să le găsească linii vocale adecvate.

Sleeping Satellite a fost scris acum 4 ani, dar se pare că hit-urile de Number 1 nu se fac într-o zi. Răspunsul inițial la benzile demo trimise la casele de discuri a fost destul de rece, poate și pentru că pe atunci se chemau The Archers. După un șir aparent interminabil de încercări, trio-ul a semnat un contract mai întîi cu Virgin Publishers și apoi cu EMI. Au început înregistrările pentru albumul de debut acum doi ani, respingîndu-l pe primul lor producător după cîteva piese, iar apoi împreună cu Julian Mendelsohn, Paul "Wix" Wickens (omul din umbră al lui McCartney) și Peter Key.

Albumul a fost terminat acum aproape un an, dar EMI a așteptat pînă Archer și-a format și verificat trupa în turnee. Între timp, Clive Black (omul care semnează contractul cu Archer) a devenit director la A&R și Jean-Francois Cecillon a devenit director general la EMI - filiala britanică. El a hotărît că lansarea unui artist ca Archer ar trebui să fie prima sa prioritate, așa că și-a pus banii la bătaie punîndu-i pe cei trei pe drum într-un turneu de-a lungul și de-a latul Angliei. Următorul pas a fost investirea sumei de 40.000 de lire sterline pentru promovarea piesei la radio. Acum Cecillon este, probabil, un om foarte fericit! Totuși Archer și nu Cecillon a hotărît ca numele albumului să fie Great Expectations, așa că ea trebuie să se obișnuiască cu succesul obținut. Se poate îmbrăca în continuare ca Dodger în costume bărbătești, veste și cămăși albe cu manșete lugi, dar un alt personaj al lui Dickens, Pip, a fost acela a cărui poveste a inspirat titlul albumului.

"Great Expectations este o poveste de revoltă împotriva bogățiilor. Pip cheltuește o grămadă de bani. Vrea să devină educat și se amestecă cu cei din clasele "de sus", dar nu-și dă seama că a început să-i fie rușine cu oamenii alături de care a crescut și căroră într-adevăr le pasă de el. Cîteodată mă ia valul din cauza a tot ce se întîmplă cu mine, dar am fost întotdeauna în stare să mă corectez, de ce n-aș mai fi acum? Lupta o dau pentru a continua să urc și să rămîn - în același timp - împăcată cu conștiința mea. Sufletul meu contează pentru mine. S-ar putea să nu conteze pentru nimeni altcineva, dar pentru mine contează."

Traducerea și adaptarea după "Q" Anca Lupeș

Tasmîn Archer

Selecția pentru "București '93"

Va urma o relatare de la fața locului, cu tot ce am văzut și auzit. Și asta în spiritul "fără menajamente" pe care l-au solicitat cei prezenți în sala din str. Lahovari nr. 7 în ziua de 18 ianuarie. • În loc de 13,30, jurizarea a început la 14,30 pentru că cei invitați au întârziat. • Nu toți știau că vor fi și membri în juriu, nu numai compozitori-concurenți. • Printre cei mirați s-au aflat și Șerban Georgescu, Marian Ionescu și Virgil Popescu. • Ș. Georgescu nu dorea să fie văzut în juriu pentru a nu isca noi comentarii ("Să nu se spună iar că am pus pile"). V. Popescu a crezut că este vorba de o joacă frumoasă și că va urma un examen serios altădată. • Marian Ionescu (Direcția 5) ne-a felicitat pentru numărul 100 recunoscând că este un cititor total. Observații: "nu se adresează publicului larg, nu-l ajută să înțeleagă fenomenul muzical"; "nu simțim suficient de combativi, îi tratăm pe toți cu prea multă drăgălășenie"; "nu acordăm suficient spațiu muzicii românești scriind despre numele mari pe care le cunoaște toată lumea". Cronică discului să fie fără menajamente față de producția autohtonă. M. Ionescu nu poate înțelege cum este alcătuit topul și nu acceptă să apară pe aceeași pagină cu Octave. • Virgil Popescu a întărit ideea "drăgălășeniei" cerându-ne să dăm verdicte asupra creației, nu doar să o expunem ca atare. • Inițial au fost aduse 25 de melodii la care s-a adăugat în ultimul moment cea de-a 26-a, cea a lui Horia Moculescu. • Fiecare compozitor a primit câte o fișă. Au fost doar 18

H. Moculescu). • Până la anunțarea rezultatului, cei mai gospodari s-au pus pe strîns scrumierele improvizate din hirtie. • S-au anunțat primii 20, cu precizarea că de la 15 la 20 se pune semnul întrebării (în dependență de factori bugetari și numărul concurenților străini). • Cei admiși (dăm doar numele autorilor pentru că s-au folosit casete demo, n-au fost anunțați soliștii sau titlurile): G. Natsis, Dan Iagnov, Cristian Faur, V. Popescu, Marius

Cătălin Tîrcolea nu vrea orchestră

Dumitrescu, H. Moculescu, Direcția 5, Andrei Kerestely, P. Gălușanu, Ion Cristinoiu, Doru Căpălescu, G. Grigoriu, C. Tîrcolea, V. Gavrilă, J. Kerestely, M. Elekes, C. Fugaru, Rareș Dragomir (fiul lui Marcel), Romeo Cozma și V. Gavrilă (a doua piesă). M. Ionescu a fost afectat de faptul că piesa lui, cîntată de L. Stoica, n-a intrat în finală. • Unii au cerut să vadă punctajele. • Prima clasată, creația lui G. Natsis a obținut 8,47 de puncte. • Pe locul 26 s-a situat M. Nistor. • Una dintre fișe conținea pe lângă o sumedenie de note de unu și cuvinte de nereprodus aici. • Acțiunea s-a încheiat la ora 17,00. • Nimeni n-a felicitat pe nimeni, s-a plecat pur și simplu. • M. Constantinescu ne-a explicat motivele alegerii acestui sistem de jurizare. La prima ediție toată lumea a acuzat juriul de părtinire, apoi o serie de compozitori jurizează dar nu compun, așa că s-a mers pe implicarea directă a concurenților în luarea deciziilor. • La concursul de interpretare vor fi cîntate tot melodiile selecționate cu acest prilej. • Marți dimineața Titus Andrei, Ionel Tudor, A. Grigoriu, Radu Clondescu și M. Constantinescu au audiat casetele primite de la concurenții din străinătate. • Reprezentantele noastre ar urma să fie

Horia Moculescu citește pe blat numărul 100. M. Constantinescu îl deține legal

persoane (unii aveau două melodii, alții îi reprezentau pe absenți, iar câțiva au lipsit motivat). • Cei care își recunoșteau propria piesă erau rugați să n-o noteze. • În timpul audierii benzilor n-au fost prea multe comentarii. Doar de genul: "mai avem mult?" "cite mai sînt?". • Așezarea se pare că s-a făcut pe principiul simpatiei. Dacă greșese îi rog pe cei în cauză să mă corecteze. Viorel Gavrilă, Ș. Georgescu, Mihai Elekes. La un rînd distanță, dar comunicînd constant: Jolt Kerestely, Cornel Fugaru, George Natsis. Separat: Petre Gălușanu și George Grigoriu. • Dan Micu, Marian Ionescu, Sandu Ștefănescu, grupați. Cătălin Tîrcolea izolat. Ceilalți s-au așezat cuminți unul lângă altul: V. Popescu, M. Ionescu, H. Moculescu, Dan Iagnov, Anghel Grigoriu, Ionel Tudor și Titus Andrei (observatori), Mihai Constantinescu (Artexim, organizator). • La calculator: Radu Clondescu. • S-a produs o grîmadă neorganizată în jurul calculatorului, fiecare dorind să afle pe loc dacă a "intrat" sau nu. • Un subiect cald dezbătut pe grupuri mici a fost "Eurovision"-ul. • Cînd M. Constantinescu a anunțat că se va cînta cu orchestra Radiodifuziunii, cel mai surprins a fost C. Tîrcolea. • Majoritatea au fost pentru această soluție, invocînd performanța de la "Mamaia '92" (G. Grigoriu și

Redactorii de la radio M. Elekes și S. Georgescu în aproape

Corina Dogaru și Monica Anghel (neconfirmate încă). • Al treilea nume pentru recital va fi, după toate probabilitățile, Shirley Bassey.

O.D.

TOPURI!

DE TOT FELUL

DER MUSIKMARKT (18-30 ianuarie 1993)

1. The Bodyguard - Soundtrack, 2. Gold-Greatest - ABBA, 3. Keep The Faith - Bon Jovi, 4. The Way We Walk - Vol. 1 (The Shorts) - Genesis, 5. 4 Gewinnt - Die Fant.Vier, 6. Automatic For The People - R.E.M., 7. The Freddie Mercury Album - Freddie Mercury, 8. Dangerous - Michael Jackson, 9. Küssen verboten - Die Prinzen, 10. Unplugged - Eric Clapton.

N.M.E.

(pînă pe 23.01)

1. I Will Always Love You - Whitney Houston, 2. Exterminate! - Snap feat. Niki Harris (intrare directă), 3. Could It Be Magic - Take That, 4. Heal The World - Michael Jackson, 5. Would I Lie To You? - Charles & Eddie, 6. Mr. Wendal/Revolution - Arrested Development (intrare), 7. I'm Easy/Be Aggressive (live) - Faith No More (intrare), 8. Phorever People - The Shamen, 9. The Devil You Know - Jesus Jones (intrare), 10. Womankind - Little Angels (intr.), 11. Miami Hit Mix - Gloria Estefan, 12. Get The Girl! Kill The Baddies! - Pop Will Eat Itself, 13. Someday (I'm Coming Back) - Lisa Stansfield, 14. Broken English - Sunscreen (intr.), 15. Sicam - Peter Gabriel (intr.)

INDIE 45's

1. Kiss Curls For The Kid's Lib Guerillas E.P. - Huggy Bear, 2. Phorever People - The Shamen, 3. Watery Domestic E.P. - Pavement, 4. The Downers - Suede, 5. Showgirl - The Auteurs, 6. Lazarus - The Boo Radleys, 7. Hardtrance Acperience - Hardfloor, 8. Uptown Avondale - Afghan Whigs, 9. Second Sin E.P. - Power Of Dreams, 10. A Good Idea - Sugar

BRAVO

(pînă pe 27.01.1993)

Singles (vînzări)

1. More And More - Captain Hollywood Project, 2. Would I Lie To You? - Charles & Eddie, 3. Heal The World - Michael Jackson, 4. Dee Dal?! - Die Fant. Vier, 5. I Will Always Love You - Whitney Houston, 6. It Will Make Me Crazy - Felix, 7. Sweat - Inner Circle, 8. Keep The Faith - Bon Jovi, 9. House Of Love - East 17, 10. Don't You Want Me - Felix.

HEAVY CHARTS (Bravo)

1. Keep The Faith - Bon Jovi, 2. Use Your Illusion II - Guns N'Roses, 3. Use Your... I - G.N.R., 4. Live - AC/DC, 5. Live - AC/DC (dublu CD), 6. Metallica - Metallica, 7. The Triumph Of Steel - Manowar, 8. III Siders To Every Story - Extreme, 9. America's Least Wanted - Ugly Kid Joe, 10. Sleepwalking - Magnum.

BILLBOARD (singles)

1. I Will Always Love You - Whitney Houston, 2. If I Ever Fall In Love - Shal, 3. In The Still Of The Nite - Boyz II Men, 4. Rump Snaker - Wreckx-N-Effect, 5. Saving Forever For You - Shanice, 6. Rhythm Is A Dancer - Snap, 7. I'd Die Without You - PM Dawn, 8. Good Enough - Bobby Brown, 9. What About Your Friends - TLC, 10. Deeper And Deeper - Madonna, 11. Real Love - Mary J. Blige, 12. To Love Somebody - Michael Bolton, 13. A Whole New World - Peabo Bryson And Regina Belle, 14. When She Cries - Restless Heart, 15. 7 - Prince And The N.P.G.

VIDEO FILMS

(23-30.01, Marea Britanie)

1. Universal Soldier, 2. The Hand That Rocks The Cradle, 3. Basic Instinct, 4. Wayne's World, 5. Cape Fear, 6. Batman Returns, 7. The Lawnmower Man, 8. Gladiator, 9. Children Of The Corn II - Deadly Harvest, 10. Medicine Man.

20 YEARS AGO

(în topul din N.M.E.)

1. Jean Genie - David Bowie, 2. Long Haired Lover From Liverpool - Little Jimmy Osmond, 3. Hi Hi Hi - Wings, 4. You're So Vain - Carly Simon, 5. Ball Park Incident - Wizzard.

TOP 7 NECONFORMIST

- Marina Barbu (Tîndărei), Remember The Time - Michael Jackson, 2. Rhythm Is A Dancer - Snap, 3. I Love Your Smile - Shanice, 4. Hazard - Richard Marx, 5. Moneytalks - AC/DC, 6. Words - The Christians, 7. Story Of The Blues - Gary Moore.

- Marin Dragoș Liviu (Tîrgoviște), 1. Coming Home - Falco, 2. Les Nouveaux Riches - Falco, 3. I Was Made For Lovin' You - Kiss (1979), 4. Money - Pink Floyd, 5. You And Me Tonight - Deja, 6. Changes Of Heart - Gloria Loring, 7. Private Investigations - Dire Straits.

- Daniela Angelescu (București), 1. Knockin' On Heaven's Door - Guns N' Roses, 2. Feel So High - Des Rec, 3. No Taboo - Sandra, 4. Afro Latino - Jazzy Mell 5. Pride - Clivilles & Cole, 6. Everytime We Touch - Maggie Reilly, 7. Stay - Shakespear's Sister.

- Sandra (București), 1. Close To Me - The Cure, 2. Falling - Julie Cruise, 3. World In My Eyes - Depeche Mode, 4. Smells Like Teen Spirit - Nirvana, 5. Don't Cry - Guns N' Roses, 6. Love To Hate You - Erasure, 7. Dangerous - Michael Jackson.

Am reluat publicarea acestor topuri personale cu un scop precis. Cele mai interesante vor deveni dedicațiile de la "Pop Rock în show de noapte" (V.N.D.). Cînd vor fi multe tentante vom trage la sorți. Din acest motiv vă rugăm să vă gîndiți la cele 7 "nonconformiste" care se vor difuza într-o noapte de vineri. Firește că s-ar putea întîmpla să nu deșinăm unele piese, urmînd să le completăm cu cele propuse de un alt cititor. Deci topul va avea acest loc permanent. De fiecare dată cu 4 candidați. Puneți-vă pe treabă!

Top Slow & Blues Ed. 3 (95)

radio CONTACT

23 ianuarie 1993

1. WHITNEY HOUSTON - I Will Always Love You
2. LIONEL RICHIE - Love, oh Love
3. MICHAEL LEARNS TO ROCK - The Actor
4. PETER GABRIEL & SINEAD O'CONNOR - Blood Of Eden
5. ALANNAH MYLES - Sonny, Say You Will
6. ASIA - Crime Of The Heart
7. ELTON JOHN - The Last Song
8. ROXETTE - Queen Of Rain
9. U2 - (Can't Help) Falling In Love NEW!
10. VAYA CON DIOS - Forever Blue
11. EN VOGUE - Giving Him Something He Can Feel
12. GEF HARRISON - Give Me Hope
13. SOULSISTER - Changes
14. TAKE THAT - Million Love

- Songs
15. TRACY CHAPMAN - Open Arms
- PROPUNERI:
1. MICHAEL BOLTON - Drift Away
 2. PAUL McCARTNEY - Big Boys Bickering

RADIO DELTA

Radio Cluj 909 MHz

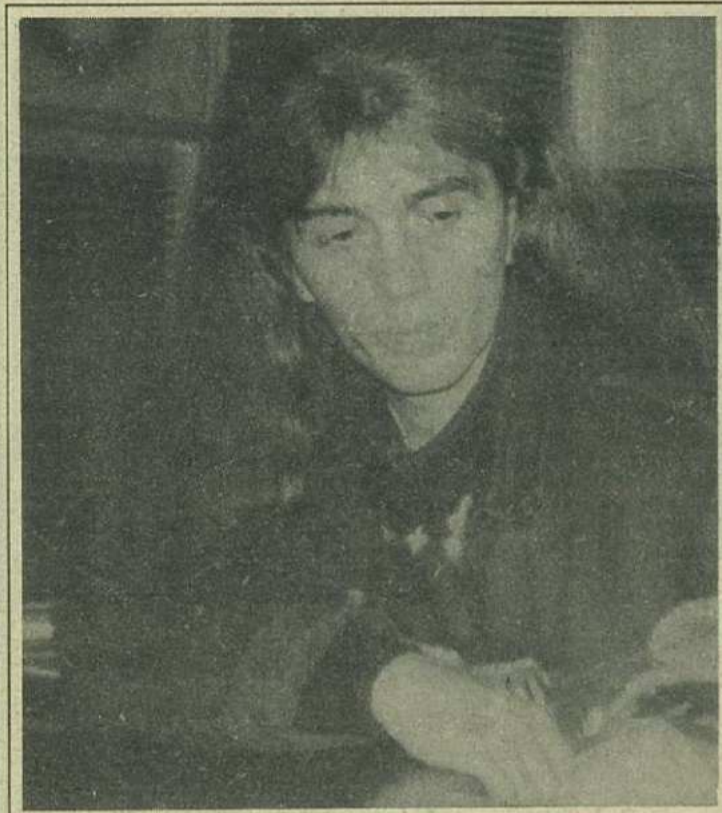
TOPUL LOCURILOR ÎNTÎI

1. No Way Out - Spagna, 2. You - Ten Sharp, 3. Hazard - Richard Marx, 4. The Show Must Go On - Queen, 5. The Unforgiven - Metallica, 6. Don't Cry - Guns N'Roses, 7. Love Of My Life - Queen, 8. I Can't Dance - Genesis, 9. To Be With You - Mr. Big, 10. Let's Talk About Sex - Salt N'Pepa, 11. Black Or White - Michael Jackson, 12. More Than Words - Extreme, 13. So Hard (remix) - Pet Shop Boys, 14. It's My Life - Dr Alban, 15. Spending My Time - Roxette, 16. No Son Of Mine - Genesis, 17. In The Closet - Michael Jackson.

P.S. Mulțumim colegilor de la Cluj - Napoca pentru cuvintele frumoase și pentru anunțarea pe postul TV local a aparițiilor noastre (la Music Shop). Așteptăm topuri actuale în mod constant de la Horia Stănescu dar și de la alți realizatori de clasamente din țară (radio sau TV, reviste sau ziare locale).

POP & ROCK IN SHOW de noapte (VND)

Iar ne-am întâlnit pe 22 februarie. După două scurte escapade pe programul România Tineret joi seara (prin amabilitatea lui Gabi Basarabescu și apoi Ștefan Naftanailă / Bogdan Cruțescu) am revenit la locul legal cu Corina Caracseghi și Aurelia Mailat la pupitrul tehnic iar Corina Vladu și Orlanda Deladi la "public relation". Au fost surprize chiar și pentru noi. După o convorbire programată cu Ion Cristinoiu a urmat una cu Darrell Sweet și Dan McCafferty (Nazareth), Gh. Beleanu (Migas Real) și Dorian Ciubuc (G.D. Total Service). Păcat că au venit "știrile" și convorbirea telefonică s-a întrerupt. A urmat Constantin

Putem conta și pe alte apariții live ale lui Vali. Ne-a promis!

Dimitriu cu două noutăți și mai multe date personale. Consemnez debutul său ca fericit. Vali Sterian ne-a auzit din mașină și a simțit plăcerea unei vizite care a fost de bun augur pentru toată lumea. L-am prins pe Moțu Pitiș în plină efervescență după revenirea din Statele Unite. Și înaintea unei porții de musacă. Au fost peste 200 de mesaje telefonice dintre care doar o parte (60%) doreau strict dedicații. Peste două săptămâni, mai exact pe 5 februarie (când împlinim 2 ani de la prima emisiune) vom putea introduce alte concursuri, de astă dată pe teme muzicale precum și ilustrații audio ale unor materiale din revistă (de ex. King Crimson).

În numărul viitor veți găsi cele mai reușite creații ale celor care au înțeles că această emisiune se face cu și pentru voi. Criticile și sugestiile le aștept aici. Avem rezonanță la capitolul "răspunderi la scrisori". Nu se va mai întâmpla (doar dacă mai vine vreo trupă mare în țară și atunci toată echipa va fi angrenată.)

Andrei

Publicitate prin P.R.&S.

Acum avem "față", acum ne permitem să vă oferim spațiul nostru!

TARIFE ORIENTATIVE

- Pentru prima pagină - 500 lei/cmp
 - Pagini interioare - 200 lei/cmp.
 - Ultima pagină (16) - 350 lei/cmp.
 - Paginile de mijloc (8-9) - 300 lei/cmp
 - **REDUCERI:** până la 20% pentru contracte mari și de durată.
 - Pentru articol publicitar: suma rezultată din închirierea spațiului la care se adaugă 10-25% din sumă.
 - Pentru mica publicitate (aniversări, comemorări, diverse) - 20 lei cuvântul.
 - Pentru elevi și studenți, la mica publicitate se acordă o reducere de 50%
 - Pentru informații suplimentare vă puteți adresa la telefon 6150200.886 - Orlanda Deladi
- MAI IEFTIN DECÎT LA NOI NU GĂSIȚI NICĂIERI!**

POP ROCK & SHOW
Editor: CURIERUL NAȚIONAL S.A.
Adresa redacției: Strada Ministerului 2-4,
sector 1, București, tel: 6150200/886;
difuzare: 6153229
Nr. 422 în catalogul publicațiilor interne

100 Omul celor de șlagăre ION CRISTINOIU

Vă mai amintiți când ați văzut (și auzit) ultima oară Orchestra Națională Radio acompaniind soliști (bineînțeles, e vorba de muzică ușoară) în concert live? Greu de amintit, evenimentul petrecându-se în 1983. Asta, până luni, 25 ianuarie 1993. Iar evenimentul cu ocazia căruia a fost reluată buna și marea tradiție a fost, că și dirijorul, cunoscutul compozitor Ion Cristinoiu, și-a sărbătorit 30 de ani de carieră.

Au trecut deci 30 de ani (majoritatea cititorilor noștri nu știu, datorită vârstei lor, cât de mult înseamnă acest timp) de când studentul Conservatorului "Ciprian Porumbescu", Ion Cristinoiu compunea primul său cântec - "Vreau să știu". Primul său șlagăr, "Te așteaptă un om", poate stîrni azi zîmbete nostalgice. Eram copii pe cînd se fredona. Au trecut anii, ce să-i faci, dar vorba piesei ce avea să-l consacre definitiv pe maestrul Cristinoiu ca pe unul dintre compozitorii noștri de forță: "Nici o lacrimă". Dar este greu cînd printre cîntăreții cu care a colaborat maestrul în toți acești ani, se numără atîtea "legende", de pe urma cărora nu au rămas decît lacrimile și amintirile: Doina Badea, Aurelian Andreescu, Anda Călugăreanu, plecați definitiv dintre noi. Mai sînt și ceilalți plecați, dar pe care noi încă putem să-i așteptăm: Margareta Pislaru, Corina Chiriac, Olimpia Panciu, Mihaela Mihai, Mihaela Oancea. Noroc că ne-au mai rămas, în viață și în țară, cîntăreții precum Mirabela Dauer, Angela Similea, Marina Voica, Gabriel Cotabiță, Mihai Constantinescu, Denis Roman...

Luni, compozitori, soliști, prieteni, invitați, oameni care-l știu și-l prețuiesc au ținut să aducă un omagiu (ce bine, cînd putem să ne aniversăm marile nume și nu trebuie să așteptăm, Doamne ferește!, pînă la comemorare) maestrului Cristinoiu. Cum, chiar dacă numai cu gîndul, tot alături de maestrul au fost și cei pe care i-a ajutat să se remarcă în cele șapte filme de lung metraj și

Vangelis au înțeles importanța momentului și... au deschis punga.

Nicoleta Ganea, Denis Roman, Daniel Iordăchioae, Marina Voica, Geanina Olaru, Mirabela Dauer, Alina Coman, Gabriel Cotabiță, Angela Similea au fost cei invitați să facă parte din... acest medalion Cristinoiu. Ce a însemnat asta pentru ei?

DENIS ROMAN "Faptul că acest concert a avut totuși loc, pentru mine este o mare bucurie. De maestrul Cristinoiu mă leagă debutul meu. Apoi, El merită un asemenea spectacol. După mulți ani, este primul concert live, cu orchestră, un concert de calitate. S-au făcut multe repetiții. Ce mai, ca la marii profesioniști. În ceea ce mă privește, am avut mari emoții. De regulă, îl știu pe dl. Cristinoiu în culise. Prezența dînsului pe scenă, în spatele meu, mi-a creat senzația că acum cînt pentru prima dată pe o scenă, în fața unui public. Și ce public..."

DANIEL IORDĂCHIOAIE "Telefonul domnului Cristinoiu a fost o adevărată surpriză. Nu știu dacă, pe scenă, am reușit să dau totul. Poate că așa fi putut mai mult. Oricum m-am străduit să fie bine, nu de altceva dar acest om merită. Este prima oară cînd cînt cu o mare orchestră. E cu totul altceva. Chiar mă întreb cum de am

unor compozitori consacrați. Mă bucur că am avut fler și am acceptat piesa unui... muzician necunoscut. Dar mie întotdeauna mi-a plăcut să descopăr un suflu nou. Niciodată nu știu de unde sare iepurele. Faptul că Ion Cristinoiu m-a invitat în acest concert, mă bucură. Înseamnă că n-am fost uitat, că mi se recunoaște un merit al meu în show-business-ul de altă dată."

MIRABELA DAUER "Să-ți spun cîntit, n-am crezut că Ion mă va chema și pe mine. N-am mai colaborat de mult. Dar de cînd mi-a telefonat, deci de o lună, mă pregătesc pentru acest show. Cu toate acestea am avut niște emoții groaznice. Nici n-am crezut că vor fi atât de mari. Eu am mai cîntat și cu Romanticii, dar cu orchestra mare n-am mai cîntat din '83. E... înălțător, asta e cuvîntul - înălțător. Îmi venea să urlu pe scenă, să sar în sus de bucurie. A fost atât de frumos... Dacă mi-au dat și lacrimile... Se uita Ion la mine și își făcea cruce."

ALINA COMAN "Pentru mine a fost o mare onoare să particip la acest medalion Ion Cristinoiu. Este compozitorul pe care îl apreciez cel mai mult. Nu doar pentru că am piese semnate de el, ci pentru că este unul dintre cei mai serioși și mai muncitori. Muncеște enorm și vrea ca totul să iasă bine. E drept, fără muncă nu obții nimic."

GABRIEL COTABIȚĂ "Pur și simplu m-am simțit extraordinar. Mai mult nu pot spune."

ANGELA SIMILEA "Mai sînt oameni care se gîndesc să facă ceva și pentru acest gen de muzică. Dacă m-ar fi solicitat altcineva, n-aș fi acceptat. În sfîrșit, putem cînta cu orchestră. Ultima apariție a orchestrei a fost în '83, la Mamaia. Atunci la pupitrul era Sile Dinicu. Să faci azi un asemenea spectacol e o muncă titanică. Practic tot ce s-a cîntat în seara aceasta a trebuit reorchestrat. Sînt foarte pușini cei care mai știu azi să compună sau să orchestreze pentru o asemenea orchestră. Ion Cristinoiu a muncit enorm."

Finalul pregătit ad-hoc a fost o surpriză pentru Ion Cristinoiu. Soliștii i-au dăruit un frumos aranjament floral. Sala însă continua să scandeze numele Angelei Similea. Deh, întotdeauna, cel care culege lauri compozitorului este interpretul.

Dar Ion Cristinoiu era fericit... "Soarta mi-a hărăzit multe momente plăcute în viață. Dar seara aceasta n-are echivalent. Sînt emoționat și mai ales fericit. A fost o seară pe care am făcut-o eu. De ce? Cu timpul devenim mai pretențioși chiar față de noi. De aceea am vrut să fac ceva deosebit. Poate că s-ar fi putut să iasă mai bine, dar... Publicul este cel care a decis. Am văzut bucurie pe chipurile multora din sală. Bucurie și mulțumire. Să sperăm că de acum încolo vom putea oferi celor care îndrăgesc muzica pop, cît mai multe momente de acest fel.

O.D.

Imagine unică: Ion Cristinoiu culegînd o partitură din piscina Teatrului de Vară din Mamaia

19 episoade de film de animație, cinci spectacole de revistă, 18 piese pentru copii sau 2 muzicaluri. În plus, cele 2000 de orchestrații scrise de Ion Cristinoiu nu numai că i-au adus, și ele, ca și compozițiile în sine, numeroase premii, dar l-au transformat, de-a lungul timpului, în cel mai cunoscut și căutat orchestrator român.

După ce "autoritățile locale" ale Sălii Radio îi ceruseră fie să-și plătească sala, fie să-și găsească sponsori, maestrul a început să bată pe la uși. Cu rezultate, căci reprezentanții firmelor New Wave Cigarettes, Tulipe General Trading și

putut cînta pînă acum cu o bandă. Port un mare respect acestui om. De fapt, este primul compozitor cu care am cîștigat un premiu I și un trofeu."

MARINA VOICA "N-am crezut că voi mai ajunge să cînt pe scenă cu orchestra în spate. Am și acum emoții. Nu-mi revin. Dar sînt emoții sincere, altfel decît la un concurs sau la un concert, hai să-i zicem obișnuit. A fost o experiență. Așa se vede "Who is who?". Pe Cristinoiu îl știu de 30 de ani. Cred că sînt printre primii interpreți consacrați căruia el le-a dat piese. Pe atunci era toboșar în orchestra lui Sile Dinicu. Abia se însurase... Cîntasem multe piese ale

Andrei Partoș - redactor șef
Orlanda Deladi - redactor
Victor Ciobanu - grafică
Marian Turtă - secretar de redacție
Tehnoredactare computerizată:
Gabriel Murgășanu

Tiparul executat la
PROGRESUL ROMĂNESC S.A.
Calea Plevnei 114 București
Cititorii din străinătate se pot abona prin
RODIPET S.A. - PO-BOX3337; Telex:
11995 sau 11034; Telefax: 90185673
București, Piața Presei Libere nr. 1